

Житно Зърно

БР. 6 ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1940

СЪДЪРЖАНИЕ:

2.	* * *	По половинъ часъ
Ели.		Животътъ на старозаветнитѣ (продължение)
Боянъ Боевъ.		Стига вече война! Дайте миръ на свѣта.
G. N.		Душата на сръдношколската младежъ.
Паша.		Нѣщо върху нацията.
П. М.		При нистинаритѣ.
Теофана Савова		Елементарни астрологични комбинации.
Олга Славчева.		Приятели.
S.		Учителката. Духътъ.
Дим. Антонова.		Тайната градина. Милувката на слънцето.
Буча Бехаръ		Дай ми капката дъждовна.
		Ишуа Бентамъ.
Отзиви, вести и книгопись		
Du Maître:		Les petites impulsions de L'Amour.

SOMMAIRE

G.	* * *	Une demi - heure
Eli.		La vie des hommes de l'Ancient Testament.
B. Boëv.		Que ia guerre finissel Donnez la paix au monde.
G. N.		L'âme de la jeunesse des écoles moyennes.
Pacha		Ce qu'est la nation.
P. M.		Chez les nistinaires
Théophana Savova		Combinaisons astrologiques élémentaires.
Olga Slavtcheva		Les amis
S.		L'institutrice. L'Esprit.
D. Antonova		Le jardin secret. La caresse du soleil.
B. Béhar.		Donne-moi la goutte du pluie.
Echos, nouvelles et livres nouveaux.		Ichoua Bentham.
Du Maître:		Les petites impulsions de l'Amour.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XIV.

БР. 6.

По половинъ часъ

По-велико нѣщо отъ живота въ свѣта нѣма. Ала туй великото е причинило на хората толкова страдания, че тѣ много пѣти плачатъ отъ него. Ако бѣхме песимисти, щѣхме да опишемъ живота въ най-мрачни краски. Ако бѣхме оптимисти, бихме го описали въ най-свѣтли краски. Но нито едното, нито другото щѣше да бѣде вѣрно. Песимистътъ и оптимистътъ стоятъ на два противоположни полюса, подобно мракътъ и свѣтлината. Мракътъ и свѣтлината сж полюси на нашето съзнание. Мракътъ, следователно, сжествува само въ мозъцитѣ на хората. И когато ученитѣ и философитѣ отъ най-старо време дори и до днесъ говорятъ за тъмнината и свѣтлината като за две противоположни сили въ свѣта, трѣбва да се знае, че тази противоположностъ сжествува само въ тѣхното съзнание. Възъ основа на тази противоположностъ, мѣдрецитѣ на древността сж създали две божества — едно на свѣтлината, друго на тъмнината, които постоянно водятъ борба помежду си. Познати сж на всички дветѣ божества Ормуздъ и Ариманъ, на Зороастровата религия, въ които тази идея е достигнала своето най-характерно въплъщение.

Тъмнина, обаче, всжщностъ не сжествува. Такава реалностъ въ свѣта нѣма. Въ божествения свѣтъ тъмнина не сжествува — той е свѣтъ на абсолютна свѣтлина.

Все пакъ, тази идея за свѣтлина и тъмнина, като две враждебни сжщини, постоянно съпжтствува човѣшкия животъ, защото се корени въ съзнанието на човѣка. Тя се подхранва отъ обстановката на физическия свѣтъ, свѣтъ на гжстата материя, която хвърля сѣнки. Тия сѣнки, именно, хората наричатъ тъмнина.

Подобно идеята за борба между свѣтлината и тъмнината, която се повтаря вѣковѣчно, повтарятъ се и много религиозни вѣрвания отъ различенъ произходъ. Въ християнската религия, запримеръ, често ще чуете да се преповтарятъ едни и сжщи нѣща. Така, отъ хиляди години се говори: „Да повѣрваме въ Господа Исуса, да повѣрваме, че Той е Синъ Божий, че е билъ изпратенъ на земята да изкупи съ кръвта си грѣховетѣ на хората, да ги спаси“. Много добре, вѣрваме въ всичко това. Но какво се придобива отъ всички тия вѣрвания? Религиознитѣ хора ще възразятъ, може би, че не се отнасяме съ достатъчно уважение къмъ религията, къмъ Бога. Съгласни сме, че за всичко това трѣбва да се говори не само съ уважение, но и съ благоговение. Но все пакъ питаме, когато единъ човѣкъ не живѣе съобразно съ живота, проявява ли той уважение къмъ Великото? Защото по-велико уважение отъ това да живѣешъ добре, нѣма. По за предпочитане е човѣкъ да умѣе да живѣе

добре, отколкото да говори съ уважение за Спасителъ, съ когото нѣма никаква жива връзка, и за Богъ, който е „горе на небето“.

Ще приведемъ единъ примѣръ, за да илюстрираме, кои хора сж само вѣрующи, и кои живѣятъ живота съобразно съ неговитѣ закони.

Единъ персиецъ, проповѣдникъ на мохамеданството въ Персія, въ скоро време добилъ много последователи. Чувствувалъ, обаче, че тѣзи хора само външно го следватъ, безъ да се интересуватъ дълбоко отъ учението, което той проповѣдвалъ. Единъ день той решилъ да опита своитѣ последователи, да провѣри, колцина сж истински вѣрующитѣ. Призовалъ той всички свои последователи и имъ съобщилъ, че ако искатъ да се сподобятъ съ райски животъ, трѣбва да минатъ презъ саможертвата. За тази цель заповѣдано му било отгоре да ги изколи до единъ. Вѣрующитѣ започнали да се озѣртатъ, да се споглеждатъ, да се свиватъ. Проповѣдникътъ призовалъ да отидатъ на доброволно заколение първомъ ония, които иматъ най-силна вѣра.

По едно време двама млади, момъкъ и мома, които се обичали и се готвѣли скоро да се женятъ, излѣзли изсрѣдъ множеството и тръгнали къмъ проповѣдника. Той ги въвелъ вътре и леко притворилъ вратата. Като ги видѣлъ треперещи отъ вълнение, попиталъ ги, защо сж се решили да минатъ презъ заколение. „Ние се обичаме и мислѣхме скоро да се задомимъ. Но понеже е такава волята на Алаха, вмѣсто на земята, ще направимъ свадбата си въ оня свѣтъ“. Проповѣдникътъ кротко се усмихналъ и имъ казалъ да стоятъ вътре, да не се показватъ навънъ. Досамъ нозетѣ му имало два овена. Той взелъ единия, заклалъ го, и кръвта тутакси шурнала и потекла навънъ отъ вратата. „Отиде момъкътъ“, си рекли вѣрующитѣ, които съ любопитство чакали да видятъ, какво ще стане съ момъка и момата. Следъ малко проповѣдникътъ заклалъ и втория овенъ — нова струя кръвъ потекла навънъ. „Отиде и момата“, си рекли вѣрующитѣ. Когато следъ известно време проповѣдникътъ излѣзълъ вънъ, отъ неговитѣ последователи не останалъ ни единъ — всички издимѣли като димъ. „Слава Богу, си казалъ проповѣдникътъ, че се намѣриха поне двамина истински вѣрующи. Тѣ сж, които ще създадатъ единъ новъ свѣтъ. А другитѣ — тѣ сж безнадеждно стари“.

На старото въ насъ ние не можемъ да разчитаме, то е изиграло вече своята роль, и жизненитѣ му сили сж изтощени. Не може ли да се въздигне то отново, да се възроди? ще попитатъ нѣкои. Нали Богъ е, който повдига и възражда. Питайки така, хората показватъ, че нѣматъ ясно понятие за Бога. Всѣка добра подбуда, каквато и да е тя, произтича отъ Бога, който е скритъ въ цѣлото битие. Богъ е скритъ въ всички сжщества. Задъ най-малката материя Той е скритъ. Задъ най-малката сила, въ най-слабата й интензивность, все Той е скритъ. Богъ прониква въ всички нѣща. Следователно, нищо въ свѣта не става безъ Негова воля. Но явява се тогава у нѣкои въпроса: „Ако това е така, защо въ такъвъ случай Богъ не оправи свѣта?“ Въ този въпросъ, обаче, се крие всичката заблуда на човѣка. Злото въ човѣшкия животъ произтича не отъ това, че свѣтътъ е неоправенъ, а защото въ живота винаги се явяватъ две възможности: едно божествено благо може да се използва или добре, или зле. Зле използваното благо е зло, добре използваното благо е добро; въ първия случай въ човѣшкото съзнание свѣ-

тътъ изглежда пълненъ съ противоречия, „неоправенъ“, въ втория случай той е „оправенъ“. Онзи, който не разбира, мисли, че злото съществува като нѣкаква сжщина, досущъ така, както считатъ и тъмнината за нѣкаква реалностъ. Такъвъ човѣкъ лесно може да се обезвѣри: той престава да вѣрва въ Бога, въ Неговата Промисълъ, въ Любовта, въ Правдата. Ала що очаква въ края на краищата тоя човѣкъ: робство. Защото натамъ водятъ и безвѣрието, и безлюбieto, и безправието, и всички отрицателни състояния. Тѣ сж, които създаватъ всжщностъ човѣшкиятъ адъ. Хората сами си създадоха ада. Безлюбieto е основата на ада. И нѣма защо да го търсимъ нѣкъде; той е въ човѣшкия животъ. Идете на бойното поле, кждето грамаднитѣ самолети, подобно на нѣкакви зловещи птици, снасятъ отгоре отъ въздуха своитѣ яйца—бомби дори до 1000 клг. Тамъ, въ въздуха, затъмненъ отъ стотици бомбардировачи, е адътъ. Защото е мѣсто на безлюбие! Всички твърдятъ, че съвременното човѣчество, че хората на западно-европейската култура, били много прогресирали. Да, има нѣщо, което е прогресирало: това сж яйцата на съвременната култура.

Какъвъ е тогава изходътъ отъ това положение, ще попитатъ нѣкои? Изходътъ е въ разумния животъ, който да притежава добре развити центрове за проява въ добре организирани мозъци на човѣцитѣ. И днесъ нѣма какво да се проповѣдва на хората за онзи свѣтъ като блажено прибѣжище следъ адскитѣ страдания на тоя свѣтъ. Тѣмъ трѣбва да се проповѣдва да станатъ господари на своитѣ глави, на своитѣ мисли. Главата, това е божествениятъ свѣтъ въ човѣка — тя съдържа всички апарати за съобщение, подобно най-финното радио, съ великия божественъ свѣтъ. Хората трѣбва да станатъ господари и на своето сърдце, на своитѣ чувства. Тѣ трѣбва да станатъ най-сетне господари и на стомаха си, на своитѣ желанія.

Всичко е вложено въ мозъка на човѣка: и сѣтивни центрове, и центроветѣ на обективния, наблюдателния умъ, и тия на тона, времето и такта, и тия на паметта за специфични нѣща, и центроветѣ на разсжждението и причинната мисълъ, и тия на милосърдието, на вѣрата, на любовта къмъ Бога; на любовта къмъ ближния; вложени сж и центроветѣ на личнитѣ чувства, на страха, любостежанието, разрушителността и строителността и много още други способности и сили, проявени днесъ, и които тепърва има да се проявятъ.

Мозъкътъ познава много добре работата си. Той прекрасно умѣе да възприема разнороднитѣ трептения, които изхождатъ отъ различнитѣ свѣтове, да ги трансформира и приспособи така, че да бждатъ възприети отъ човѣка. Той борави много добре съ слънчевата свѣтлина, на която е истински трансформаторъ. Слънчевиятъ възелъ, отъ друга страна, борави съ слънчевата топлина. Тия два мозъка—на свѣтлината и топлината, на електричеството и магнетизма, възприематъ чрезъ трептенията на слънчевата енергия всичко, каквото става на слънцето. И човѣкъ, ще не ще, подсъзнателно, ако не съзнателно, възприема всичко това. Съзнателното възприемане на онова, което става на слънцето, респ. въ цѣлата слънчева система, е привилегия на Учителитѣ. Учители сж, именно, онѣзи, които схващатъ слънцето такова, каквото е: то е постоянно въ тѣхния умственъ обхватъ. Тѣй както пѣкъ светии сж онѣзи, които схващатъ земята такава, каквато е. Тѣ я обхващатъ отъ всѣкъде като кълбо. За тѣхъ материята е прозрачна. Ето защо, за

светиитѣ слънцето не залѣзва: за тѣхъ е вѣченъ день. И това е мѣрката: ако за единъ адептъ слънцето вѣчно свѣти и не залѣзва, светия е; ако слънцето изгрѣва и залѣзва, той още не е светия.

Тѣзи, именно, светии, за които слънцето не залѣзва, идватъ сега на земята да я преустроятъ. Кога ще бжде това, ще попитате вие. Свѣтътъ отъ хиляди години очаква тоя день. — Това ще дойде по единъ естественъ начинъ. Какъ се познава, че слънцето минава въ северното полукълбо? Водитъ се увеличаватъ, растенията се събуждатъ за растежъ, цвѣтята цѣфватъ, плоднитѣ дръвчета връзватъ плодъ, и цѣлата природа се облича въ нова премѣна.

По сжщия законъ, когато дойдатъ тия братя на земята, които сега сж опредѣлени, на нея ще стане единъ превратъ. Такъвъ превратъ ще настѣпи и у васъ. Когато умътъ се облѣче въ най-хубавата си премѣна — най-свѣтлитѣ и възвишени мисли, когато сърдцето се облѣче въ най-хубавата си премѣна — най-благороднитѣ и възвишени чувства, този день въ васъ е настѣпилъ. Тогава ще се разтвори у васъ новото зрение, и вие ще видите единъ обширенъ свѣтъ, хиляди пѣти по-обширенъ, по-свѣтълъ и по-красивъ отъ този, всрѣдъ който досега сте живѣли.

И затова казваме: Влѣзте въ вашето небе — вашата глава. Възлѣзте на най-високото мѣсто. Не ходете да търсите Бога отвънъ: вие имате въ главата си най-финния радиовъзприемателъ. Мислете за Бога най-малко по половинъ часъ на день. Ако имате тихо, свободно мѣсто, уединете се и се отдайте на спокойно размишление за Оногова, който ви е далъ всички добрини. Тогава къмъ васъ ще потекатъ великитѣ блага на живота.

„Потърсете ме, казва Богъ, съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа, съ всичкия си духъ“. Казва пакъ: „Като ме възлюбите съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си духъ, — Азъ ще ви се открия, и Моитѣ блага ще потекатъ къмъ васъ“.

Кжде ще ви се открие Богъ, кжде ще Го видите? Кжде ще видите и Христа? — Въ главата си, въ сиянието на божествената свѣтлина, която ще я озари. Тамъ ще видите Христа и Неговия Отецъ, и тогава ще Ги изявите и навънъ. Тогава ще можете да кажете: „Видѣхъ Ги“. Но вие ще Ги видите съ онова зрение, за което загатнахме по-горе. Посрѣдствомъ него вие ще видите ония велики чудеса, съ които Богъ е изпълнилъ вселената.

* * *

Животът на старозаветнитѣ

(Продължение)

Въ връзка съ изнесеното по-горе, може би, не ще е безинтересно да надзърнемъ въ окултната история на онази епоха, така както е изнесена отъ Сентъ Ивъ д'Алвейдръ въ неговата обемишта книга *Mission des Juifs* (Мисия на евреитѣ). Сентъ Ивъ се спира преди всичко надълго и нашироко върху историята на така наречения цикълъ на Рама, цикълъ на Овена или Агнеца. (Ram на старъ келтски езикъ значи Овенъ). Рама — това е великъ религиозенъ и социаленъ реформаторъ, бележитъ военачалникъ и водачъ на народи (Овенъ!) отъ келтски произходъ. Той се ражда въ едно време, когато въ неговата родина цари пълно религиозно, нравствено и социално безначалие. Жреческиятъ институтъ на друидеситѣ (жени - жрици: жертвоприносителки, ясновидки и пророчици, обладателки на магията и лѣчителки) се намира въ упадъкъ. Тия жрици, отъ вѣрни тълкувателки на Божия Законъ, се превръщатъ въ извратителки на Истината. Тѣ насаждатъ у народа хиляди заблуди и суевѣрия, за да удържатъ на всѣка цена свещеническата властъ. Но най-страшното отъ суевѣрията, подържано отъ изпадналитѣ въ черна магия друидеси, е било пренасянето на човѣшки жертви. Изхождащо като повеля отъ храмоветѣ, „по волята на боговетѣ и прадѣдитѣ“, то е опустошавало цвѣта на келтската младежъ — юноши и млади мжже, предимно храбри войни. Рама, младъ друидъ, посветенъ не само въ наукитѣ и изкуствата на друидитѣ, но и въ тайнитѣ на жрецитѣ отъ Черната раса, предприема единъ смѣлъ опитъ — той си поставя за целъ да укроти разюзданитѣ страсти, да притжни борбата за властъ между двата пола отъ жреческото съсловие, да възвърне предишното равенство на мжжа и жената предъ храмовитѣ олтари, въ семейното оѣнище и въ социалния строй. Опитътъ му по редъ причини не успѣва. Рама бива изправенъ предъ алтернативата: или да подигне гражданска война или да се обрече на доброволно заточение. Той избира последното. Последванъ отъ грамадно множество келти, негови привърженици, предимно измежду работническата класа, къмъ които се присѣдинява цвѣтътъ на другитѣ класи, Рама напуска своята родина и започва победоносното си шествие къмъ сърдцето на Азия, съ крайна целъ Индия. Ние нѣма да се спираме на перипетитѣ на неговия грандиозенъ походъ, на войнитѣ, които е водилъ по своя пѣть, докато достигне да покори Индия, която се е намирала тогава полъ владичеството на мощната още черна раса. Рамайана, грандиозната поема на Валмики, е овѣковѣчила величествената епопея, която представя завладѣването на Индия. Следъ разпространение владичеството на завоевателитѣ дори до Египетъ. Рама се заема съ организиране на обширнитѣ владения въ духа на теократичния строй, или да употрѣбимъ термина, съ който Сентъ Ивъ си служи, въ духа на Синархичния строй. Нѣколко думи за този строй. Той почива върху съответствието, което сжествува между устройството на човѣшкия организъмъ и социалния организъмъ, който е очевидно отъ по-високъ редъ. Тукъ става речъ за съответствие, а не за пълно подобие. Следователно, законитѣ, които регулиратъ социалния организъмъ, схващанъ като биопсихична цѣлостъ, сж само аналогични на за-

конитѣ, които направляватъ човѣшкия организмъ, безъ да бждатъ напълно тождествени. Безъ да се спираме на подробности, за които тукъ не е мѣсто, ще кажемъ, че синархичниятъ строй почива върху тройния дѣлежъ на организма на три главни части (изразенъ въ най-схематична форма): глава, гърди и стомахъ. Това сж всѣщностъ три области, включващи разни органи и системи, между които сжществуватъ сложни функционални връзки.

Въ синархичния строй има една глава, единъ управителенъ и ръководенъ принципъ, създаващъ единство и хармония въ функциитѣ на социалния организмъ. Това е така наречениятъ отъ Сентъ Ивъ С ъ в е т ъ н а Б о г а (Божественъ Съветъ), съставенъ отъ корпорацията на посветенитѣ въ малкитѣ и голѣми мистерии, чиито външни, социални функции се изразяватъ въ званията на свещеника и учения. Всѣщностъ, това е една сложна иерархия отъ учени, посветени люде, каквито срѣщаме и въ египетскитѣ храмове, срѣдища на мистерииитѣ. Тѣ сж познавали „волята на Бога“, познавали сж оня планъ, по който човѣчеството се развива при разнитѣ условия по мѣсто и време. Тѣ сж били свързани съ по-горнитѣ иерархии на Великото Всемирно Братство. Ето защо, Божествениятъ Съветъ, Главата на социалния организмъ е можелъ всѣки мигъ да направлява неговия животъ съгласно законитѣ на мировия редъ.

Вториятъ съветъ, така наречениятъ Съветъ на Боговетѣ, състоящъ се отъ посветенитѣ предимно въ малкитѣ мистерии, е билъ свързанъ съ функциитѣ на „гърдитѣ“ въ социалния организмъ — съ цѣлия изпълнителенъ сждебно-административенъ апаратъ, въ всичкитѣ му разклонения. Отъ този Съветъ на Боговетѣ сж изхождали и царетѣ, чиято властъ тогава не е била наследствена. Царетѣ, следователно сж били посветени, избрани за такива, следъ като сж издържали успѣшно всички изпити на посвещението. Висшъ арбитъръ на всичкитѣ имъ действия е билъ Божествениятъ Съветъ, представителъ на върховния А в т о р и т е т ъ , а не на онази принудителна властъ, която е отличавала всички монархични, олигархични или републикански режими на древността, която отличава и съвременнитѣ държави. Най-голѣмото нещастие на днешнитѣ държави е, че тѣ нѣматъ живи глави, върховни арбитри, звена, които да свързватъ живота на народитѣ съ мировия животъ, държавния строй — съ великия строй на Мировата държава, управляващитѣ — съ ония иерархии отъ разумни сжщества, които се занимаватъ съ управата на цѣлия космосъ. Затова животътъ на съвременнитѣ държави, възглавявани отъ непосветени хора, безъ връзка съ космичния свѣтъ, издигащи понѣкога личната си воля надъ всѣки авторитетъ, често идва въ разрѣзъ съ мировия животъ и неговитѣ закони. Ролята на върховенъ авторитетъ, арбитъръ или поне регулаторъ на социалния животъ не може да бжде играна отъ религията, която въ наши дни е дошла до пълненъ упадѣкъ, който се изразява въ разпадането на единната Църква на отдѣлни национални църкви — едно чисто езическо състояние, когато отдѣлнитѣ племена сж имали свои племенни богове.

Идването на великитѣ Учители на човѣчеството, безъ да споменаваме работата на пророцитѣ, религиознитѣ и социални реформатори, които само подготвятъ пътя на Учителитѣ, е именно едно велико духовно предприятие на Невидимия Свѣтъ, целешо да свърже отново хо-

рата съ Бога, съ космичното Съзнание, съ великия мировъ редъ на така нареченото отъ Христа „Царство Божие“. Затова тѣ създаватъ нови епохи, нови култури.

Да се спремъ най-сетне въ нѣколко реда и на така наречения Трети Съветъ, представлящъ економическия, стопанския животъ, свързанъ съ стомаха. Тукъ основна клетка се явява семейството, устроено съобразно съ ония природни закони, които лежатъ въ основата му. Общинитѣ, съ тѣхното доста сложно устройство, характеризиратъ напълно функциитѣ на Третия Съветъ. Всички съвети сж били тѣсно свързани помежду си чрезъ ония естествени функционални зависимости, които съществуватъ въ всѣки живъ организъмъ. Така запримеръ, при избора на царъ сж участвували и тритѣ съвета. Индивидътъ, който подлежалъ да бѣде избранъ за царъ, преди да надене короната, е трѣбвало, както споменахме и преди, да мине презъ изпититѣ на „Съвета на Боговетѣ“, както и презъ тия на „Божествения Съветъ“. Ставайки царъ, той е билъ, тѣй да речемъ, свърхличенъ представителъ на Тритѣ Съвета, изпълнителъ на единъ кодексъ на народно и международно право, почиващо на Правдата, срещу който кодексъ той не е могълъ да действува по личенъ произволъ.

Синархичниятъ строй на Рама, следъ като просъществувалъ нѣколко хилядилѣтия, накрай се разпада поради така наречения разколъ на Иршу (3200 г. пр. Хр.). Иршу въздига отново женското начало, чиято емблема се явява венериниятъ знакъ на Телеца. А съ това започва пакъ старата история на нескончаеми борби, политическа и религиозна анархия, каквито видѣхме да царуватъ и при разюзданата властъ на друидситѣ въ древна Келтия. Великиятъ религиозенъ синтезъ, който характеризира цикъла на Рама, се разпада на отдѣлни култове, предимно фалически; мощниятъ съюзъ отъ държави, подчинени на Синархичния строй — на отдѣлни държави, въ които се възпарява принудителната властъ, чиито носители се явяватъ най-вече монарситѣ. Така се явяватъ една по друга на историческата сцена мощнитѣ древни държави Асирия, Вавилонъ. Персия, Римъ, които се развиватъ подъ знака на Телеца и вървятъ по пѣтя на „Немрода“ : пѣтя на тигъра. Ето тия пасажи отъ Мойсеевата книга Битие (гл. 10; 8, 9 ст.), преведенъ отъ Сентъ Ивъ съ по-голѣмо приближение до езотеричния смисълъ, скритъ въ тия стихове, който опредѣля характера на оня политически режимъ, който Мойсей изразява идеографично съ иерограмата „Немродъ“.

„Арбитралната властъ (властъ, въ която царува авторитетътъ като върховенъ арбитъръ, Б. пр.) бива замѣстена отъ произволната властъ (по френски : *arbitraire*, която дума Сентъ Ивъ противопоставя на „*arbitral*“, Б. пр.), чието име е п ж т ъ на тигъра, Немродъ—цезаризмътъ.

„Този видъ политически строй господствува надъ държавитѣ чрезъ военното насилие, както северниятъ полюсъ господствува надъ планетата.

„Въ този строй, управляващиятъ полюсъ, личната, произволна властъ, водеща къмъ безначалие, се опѣлчи срещу Царството Божие, срещу оня социаленъ строй, който, въ устройството си, е едно отражение на I E V E въ човѣшкото царство.

„Отъ тамъ сравнението: Немродъ, произволната, лична властъ, е

пълна противоположност, антиподъ на Мировия редъ; тя прѣчи ликътъ на Иеве да се отрази въ социалния строй на човѣчеството“.

Презъ тѣзи, именно, времена, които се намиратъ подъ знака на Немрода, когато разколътъ на Иршу е обхваналъ всички страни, въ Халдея, пѣшкаша подъ властѣта на „Телеца“, възниква движението на Абрамидитѣ или Неорамидитѣ. Изъ срѣдитѣ на Халдейското жречество, вѣрно на традициитѣ на Рамовия цикълъ, ала потиснато отъ произволната политическа властъ, изхожда едно движение на синтетично посвещение, което има за целъ да приведе отново народитѣ къмъ древната социална синтеза. Видѣхме, какъ е хроникано това въ Битие: Тара съ сина си Аврама, съ Сара жена му, и съ Лота напуша Уръ Халдейски, за да търси нова земя, въ която да осъществи целитѣ на ордена. Именно, Аврамъ е, (името му съдържа изцѣло иерограмата „Рамъ“), комуто е възложена тази мисия. Струва ми се, не е излишно да спомена, че отъ езотерично гледище, човѣкътъ Аврамъ се явява въплъщение на единъ космиченъ принципъ — специфиченъ принципъ на социалната организация, чието начало започва отъ създаването на единъ родъ, и следъ като мине по сложнитѣ пѣтища на диференциация и подборъ, завършва съ една напълно организирана социална общностъ. Аврамъ, отъ друга страна, е символичното име на единъ орденъ, на едно окултно движение. Той е глава на една колегия отъ посветени. И тази глава на ордена на Неорамидитѣ, бждещъ патриархъ и родоначалникъ на единъ „избранъ народъ“, се прекланя благоговейно предъ Мелхиседека, представител на великия религиозенъ и държавенъ синтезъ на Рамовия цикълъ, за да получи неговото благословение („посвещение“). Ето връзката, що свързва движението на Абрамидитѣ, и специално Аврама, съ цикъла на Рама и съ социалното учение на древната Синархия. Това е единъ символъ на приемственостъ при предаване Учението на Великото Всемирно Братство, което Аврамъ е призванъ да възстанови въ една нова форма на земята, чрезъ своето потомство — чрезъ единъ народъ, който се ражда изъ неговитѣ чрѣсла.

Чрезъ тия бѣгли вести, които окултната история, така както е предадена въ Мисията на Евреитѣ, ни дава, става ясно това, което личи съ прозрачна яснота и въ самия символиченъ текстъ на Библията: че всички нови религии, всички нови култури, съ тѣхната многосложностъ, възникватъ чрезъ мощния духъ на нѣкой великъ посветенъ, на нѣкой представител на Великото Всемирно Братство, което е движело, движи и ще движи еволюцията на земното човѣчество.

Аврамъ, патриархътъ на „избрания народъ“, бащата на „вѣрующитѣ“, е именно такъвъ посветенъ и такъвъ представител на Великото Всемирно Братство.

Затова, макаръ и животътъ му да се излива въ формитѣ на вехтозаветния живогъ, макаръ да създава едно поколѣние, въ което този живогъ се диференцира въ възходящо и низходящо направление, той стои надъ него.

(следва)

време да направят ревизия на своите дѣла, да върнат свободитѣ на народитѣ, да премахнат неправдитѣ, да заличат сълзитѣ по земята. Затова дойде новата война, която бушува — ето вече година — и помете толкова държави отъ лицето на земята. Не стига ли вече това, не разбиратъ ли вече тия, които сж взели ключоветѣ на доброто на народитѣ въ ржцетѣ си и не пущатъ никого да влѣзе!

Кжде е пжтѣтъ за оправяне на свѣта? — Въ войнитѣ, въ заgrabванията отъ страна на едни и въ бедствията на други? — Не и хиляди пжти не! Не въ силата е Богъ, не въ силата е правдата и доброто! Доброто между народитѣ седи въ братството, жертвата и любовта помежду имъ. Това трѣбва да го разбератъ всички — отъ последния овчаринъ до най-горния държавникъ, отъ бедняка до лорда и богаташа, отъ побеждаващия въ войнитѣ до съсипания противникъ. Крайно време е вече да се разбере, че войнитѣ само разрушаватъ и докарватъ всѣко бедствие за човѣчеството. Крайно време е да се разбере че войнитѣ не сж епохи на творчество и подемя за човѣчеството, но времена на безумие и разрушение.

Трѣбва ли народитѣ да мждруватъ още, да разрушаватъ придобититѣ културни блага, да унищожаватъ живота на милиони и милиони хора? Трѣбва ли да се дочака пакъ следъ тѣзи разрушения огроменъ трудъ за възстановяване на всичко отново, за да дойде пакъ разрушението? Не, това безумие не бива да се повтаря вече въ историята на човѣчеството!

Единъ единственъ пжтъ, неопитанъ отъ свѣта до сега, остава още за разрешението на свѣтовнитѣ въпроси. Това е новото, което иде. Това е този квасъ, койго ще отвори сърдцата на всички хора, малки и голѣми, къмъ любовта, търпимостта, добромислието между човѣкъ и човѣкъ, между народи и народи. Тогава и само тогава ще дойде нова епоха на творчески миръ и благоденствие за всички. Животътъ ще се преобнови въ всичкитѣ му прояви и устои. Трѣбва да се разбере — нѣма вече мѣсто на земята за бедни и богати, за благоденстващи и страдащи. Всички трѣбва да иматъ условия, добри материални и духовни условия за животъ, за развитие, за творческа работа. Не бива вече да има крезове и бедняци! — За всички — добри условия за животъ, за всички — творческа работа, но не за излишни индустрии и производства, за всички по земята — свобода и свѣтлина! — Това всичко въ името на любовта — нишката на всѣка разумна връзка между хората.

Народитѣ интуитивно разбиратъ това. Тѣ искатъ миръ и добри условия за животъ и работа. Нѣма ли следъ една година ново страшно кръвопролитие да разбератъ и водачитѣ на народитѣ и да дадатъ миръ и отидихъ на всички!

Нека Всевишниятъ даде разумъ на тия, които държатъ сждбинитѣ на народитѣ въ ржцетѣ си!

Стига вече война, дайте миръ на свѣта!

Боянъ Боевъ

Душата на срѣдношколската младежъ

Въпросътъ е обширенъ и многостраненъ. Тукъ ще разгледаме само една негова страна, а именно въпроса за миросгледа на тая младежъ.

Интересенъ разговоръ имахъ наскоро съ една седмокласничка въ провинцията. Когато стана дума за миросгледа, за животоразбирането, тя каза:

— Не вѣрвамъ въ духовнитѣ основи на битието. Схващамъ, че човѣкъ е само тѣлото и че човѣкъ като умрѣ, всичко съ него е свършено. Споредъ менъ реаленъ, действителенъ е само материалниятъ свѣтъ съ своитѣ сили и закони.

Запитахъ я, какъ е дошла до това разбиране. Тя отговори:

— Чрезъ естествения науки. Между тѣхъ и Библията има голѣми противоречия, които биятъ на очи още на пръвъ погледъ! Тѣ сѣ тѣй очебийни за всѣки, който иска да разсждава! И тия противоречия именно ме доведоха съ логическа необходимостъ до материализма.

Друга седмокласничка отъ София въ разговоръ каза така:

— Естествения науки ме доведоха къмъ материализма. Схващамъ, че свѣтътъ нѣма разумни основи; той е единъ механизъмъ, машина, която се движи отъ слѣпи сили и закони. Тогава нѣма единъ вътрешенъ смисълъ въ нѣщата; това даже ме навежда до мисълта, че нѣма смисълъ да се творятъ нови духовни, културни ценности било въ отдѣлния човѣкъ, било въ обществото. Нѣкой би могълъ да каже, че тѣ се творятъ за бѣднитѣ поколения. Добре, но ако разсждаваме съ логическа последователностъ, и това е безсмислено, понеже ние учимъ, че слънчевитѣ системи се зараждатъ и загиватъ чрезъ нѣкои мирови катастрофи или по други причини. И тогава какви следи ще има отъ придобититѣ културни ценности, отъ изработенитѣ добродетели, дарби, отъ копнежитѣ на нашитѣ мечти? Отъ това не остава ли само една крачка до разбирането: като нѣма по-дълбокъ, вътрешенъ смисълъ въ живота, по-добре е да се отдаде човѣкъ на нисшитѣ удоволствия, на своята нисша природа. Азъ не сподѣлямъ това, но то не може ли да стане изходъ за мнозина?

Трогателенъ бѣше разговорътъ съ една шестокласничка въ провинцията. Тя каза по този въпросъ:

— Има голѣми противоречия между религията и науката. Ние учимъ въ геологията за възникването на растенията, животнитѣ и човѣка въ течение на геологичнитѣ ери и то единъ отъ други. А това е въ грубо противоречие съ религиозния миросгледъ. Азъ вътрешно интуитивно чувствавамъ, душата ми подсказва, че свѣтътъ има духовни основи, че има една Велика Разумностъ въ основата на цѣлата природа. Обаче, фактитѣ на естествения науки ни учатъ друго. И тогава въ мене настана едно раздвоение, чието разрешение не мога да намѣря! Даже имахъ споръ съ една моя съученичка. Тя ми каза, че е убедена материалистка. Азъ ѝ казахъ, че чувствавамъ духовнитѣ основи на битието. Но моята другарка ми приведе редица факти, аргументи изъ нлукитѣ, на които не можахъ да отговоря. И азъ паднахъ! Азъ вътреш-

но си пакъ останалъ съ убеждението, че има духовни основи въ битието, но бѣхъ безсилна да отговоря.

Ималъ съмъ подобни разговори и съ много гимназисти отъ разни градове на страната. Отъ горнитѣ примѣри се вижда, че младежътъ презъ гимназиалния периодъ преживява вътрешна криза. Нека разгледаме подробно нейния характеръ и причини.

Детето въ раннитѣ си години е религиозно. То приема съ чисто сърдце и отворена душа всичко това, което родителитѣ му говорятъ за Бога, за човѣшката душа и пр. То самото преди лѣгане се моли на „Дѣдо Боже“ да даде здраве и щастие на тати, мама и на всички хора. Въ гимназията продължава до известна степенъ това положение. Но когато влѣзе въ гимназията, особено когато дойде до 6, 7 и 8 класове, въ душата си младежътъ преживява особено трагични моменти. Той се запознава съ фактитѣ на физиката, химията, физиологията, сравнителната анатомия и пр., вижда пропастъ между науката и дотогавашнитѣ си религиозни схващания. И понеже не може да хвърли мостъ между тѣхъ, става материалистъ. Нека проследимъ разсужденията, които го навеждатъ къмъ материализма. Той си казва така:

Между органическа и неорганическа материя нѣма разлика по сщество. По рано мислѣхъ, че градежътъ на органическата материя се дължи на особена сила, която има въ организма, обаче германскиятъ химикъ Вюлеръ сполучи да добие за пръвъ пѣтъ по синтетиченъ начинъ пикочина. Следъ Вюлеръ по синтетиченъ начинъ се добиха много други органически вещества. Тогава падна една отъ разликитѣ между организования и неорганизования свѣтъ.

Възъ основа на сравнителната анатомия се вижда, че има зависимостъ между нервната система и душевния животъ. Напр. първацитѣ — едноклетѣчнитѣ животни — нѣматъ нервна система, обаче иматъ и съвсемъ слабо развитъ душевенъ животъ, съвсемъ слабо развито съзнание. У нисшитѣ безгрѣбначни, които идатъ следъ първацитѣ, имаме вече начало на нервна система, и затова душевниятъ, психичниятъ животъ у тѣхъ е по-богатъ, по-сложенъ, отколкото у първацитѣ. У по-висшитѣ безгрѣбначни, напр. членестоногитѣ — насѣкоми, паякообразни, ракообразни и пр. — виждаме доста развита нервна система. И заедно съ това виждаме у тѣхъ и по-богатъ душевенъ животъ, въ сравнение съ нисшитѣ безгрѣбначни. Нѣщо аналогично забелязваме и у грѣбначнитѣ. У нисшитѣ грѣбначни — рибитѣ — предниятъ мозъкъ е сравнително по слабо развитъ, и затова тѣ иматъ по-беденъ душевенъ животъ въ сравнение съ другитѣ грѣбначни. Земноводнитѣ иматъ по-развитъ преденъ мозъкъ и заедно съ това иматъ по-будно съзнание. У влечугитѣ и птицитѣ този процесъ продължава, додето стигнемъ до бозайницитѣ, дето предниятъ мозъкъ — тѣй наречениятъ голѣмъ мозъкъ — е най-развитъ, и сѣщевременно виждаме у тѣхъ богатъ душевенъ животъ. Човѣкъ, който има най-развитъ голѣмъ мозъкъ, има сѣщевременно и най-сложенъ душевенъ животъ, най-развито съзнание.

Тая зависимостъ вече не подсказва ли — може да каже единъ материалистъ — че душевниятъ животъ, съзнанието, мисълта не сѣ нищо друго, освенъ функции на мозъка. Тогава е близко да приемемъ, че мисълта и всички други психични процеси се дължатъ на материални процеси, на особени трептения на мозъчната материя. Възъ основа,

именно, на тоя начинъ на разсждане немскитѣ материалисти отъ срѣдата на 19. вѣкъ твърдѣха, че мозъкътъ така отдѣля мисълъ, както черниятъ дробъ — жлъчка.

Когато човѣкъ падне и си удари зле главата. изгубва съзнание. Материалистътъ въ този случай може да каже: „Не е ли ясно отъ това, че съзнанието не е нѣщо независимо отъ материята. защото щомъ мозъкътъ се повреди, съзнанието се изгубва. Ако то съществува самостоятелно, какво става съ него при мозъчна повреда, кжде отива то?“ А ако мозъчната повреда при ударъ или сътресение е малка, то съзнанието напълно не се изгубва, а пострадва само нѣкоя психична проява, напр. паметта и пр. Не е ли очевидно, ще каже материалистътъ, че психичниятъ животъ е функция на физиологичнитѣ процеси въ нервната система?

После друго. Геологията учи, че слънчевата система е създадена отъ мъглявина, която поради вращателното си движение е развила центробѣжна сила. Последната става причина да се откъсватъ пръстени, които после се сгъстяватъ въ нѣкои свои точки и образуватъ планетитѣ. По сѣкия начинъ сѣ били образувани споредъ тая теория, наречена Кантъ-Лапласова, и спътниците около планетитѣ. Даже опитътъ на белгийския ученъ Плато възпроизвежда изкуствено това образуване на планетитѣ въ миниатюръ; приготвява се отъ спиртъ и вода смѣсъ, която да има гъстотата на дървеното масло. Тогава, ако капнемъ капка масло въ тая смѣсъ, капката добива сферообразна форма и застава на мѣстото, дето я поставимъ. Ако я проумшимъ съ игла и я завъртимъ, ще имаме нѣщо, което ще наподобява образуването на планетитѣ. Даже и днесъ виждаме около Сатурнъ пръстенъ, който напомня процеса на образуването на планетитѣ и спътниците по тоя начинъ. Материалистътъ би могълъ да каже: „Каква голѣма разлика между този начинъ на образуване на слънчевата система и библейския разказъ за сътворението на свѣта въ шесть дни!“

Отъ друга страна, еволюционната теория учи, че видоветѣ сѣ произлѣзли единъ отъ други чрезъ постепенно усъвършенствуване. Материалистътъ ще каже: „Кжде остава тогава разказътъ, че всички видове сѣ произлѣзли въ днешния си видъ отъ рцетѣ на Твореца?“

Това сѣ само нѣколко примѣра, които могатъ да се увеличатъ и които показватъ, кой е оня ходъ на разсждения, по които срѣдношколникътъ идва до материализма. Той води идеенъ животъ, той търси смисъла на живота, душата му копнѣе за миогледъ и той не може да остане въ противоречия. Когато се натъкне на такива, когато дойде до раздвоение, той избира фактитѣ на естественитѣ науки и идва до материализма, защото тия науки се опиратъ на факти и опити, на апарати, машини, на работа съ епруветката и ретортата, съ микроскопа, опиратъ се на наблюдението на земнитѣ пластове, на изучаването на вкаменелоститѣ и пр. И всичко това е тѣй реално, осезателно и пълно съ доказателна сила! Особено ярко изпква противоречието, което нагледъ съществува между духовния и естество-научния миогледъ въ книгата на Арнолдъ Додель: „Мойсей или Дарвинъ?“

Нѣкой би могълъ да каже: „Като мѣрка противъ това най-добре е да се увеличатъ часоветѣ по Законъ Божи въ горнитѣ класове — до 8. класъ включително“. Но това не би разрешило въпроса. Защото тукъ е

въпросъ да се хвърли мостъ между духовния мирогледъ и естествения науки. Макаръ и да се изучава Законъ Божи въ горнитъ класове съ увеличени часове, това противоречие ще си остане и даже ще изпъкне съ по-голяма сила и яркостъ. Ото Рюле въ книгата си „Германското училище“ казва: „Кое прави немскиятъ гимназистъ, като свърши гимназията, да бжде материалистъ? Преподаването на катехизисъ въ всички класове на гимназията съ увеличени часове! Нѣма по-хубаво срѣдство да се направи отъ гимназиста единъ материалистъ, защото катехизисътъ се преподава въ една суха, догматична форма, която е въ грубо противоречие съ фактитъ на естествения науки!“

Какво трѣбва да се прави? Дали да се ограничатъ въ нѣщо естествения науки въ гимназиитъ! По никой начинъ! Тѣ сж много важни и необходими за разбирането на природата, на живота! Тѣ сж отъ голѣма ценностъ за формиране характера на младежа. Кой е изходътъ отъ това положение? Беконъ е казалъ: „Малкото философия, малкото наука отдалечава човѣка отъ Бога, а по-дълбоката наука отново го приближава при Него!“ Единичниятъ изходъ е следниятъ: Въвеждане въ гимназиитъ на новитъ научни факти, на най-новитъ опити и наблюдения, които довеждатъ до духовнитъ основи на битието.

Ако единъ вѣрующъ, който не владѣе окултнитъ науки, влѣзе въ разисквания съ единъ материалистъ, последниятъ ще победи, понеже вѣрующиятъ не може да отговори на доводитъ на материалиста; последниятъ изхожда отъ фактитъ на естествения науки. Но ако единъ, който владѣе окултнитъ науки, разисква съ материалиста, първиятъ ще приведе научни факти и изследвания, които водятъ къмъ духовния мирогледъ и които не се подаватъ на материалистично обяснение.

Защо гимназистътъ трѣбва да дойде до духовния мирогледъ по чисто наученъ пѣтъ? Защото по този начинъ ще се запази преди всичко свободата на мисълта у ученика. Тогава нѣма да бжде направено насилие върху него. Ще се оставятъ фактитъ сами по себе си да му говорятъ, а тѣ по логически начинъ водятъ къмъ духовния мирогледъ. А единъ основенъ принципъ трѣбва да бжде следниятъ: не трѣбва да се упражнява никакво насилие върху младежката душа. Тя трѣбва да се остави свободно да прояви своитъ сили и заложби, своето истинско естество. А истинското естество на човѣшката душа е Божественото! Отъ друга страна се знае, че третиятъ периодъ въ развитието на човѣка — отъ 14 до 21 година — е периодъ за умствено развитие, и затова презъ този периодъ по наученъ пѣтъ, чрезъ логична работа трѣбва да се дойде до единъ мирогледъ.

Кои нови факти трѣбва да се изучаватъ въ горнитъ гимназиални класове? Преди всичко трѣбва да се въведе изучаването теорията за радиациитъ“ на Лаковски. Трѣбва да се изучатъ подробно опититъ на Лаковски съ гължби, пеперуди, брѣмбари, растения и пр., за да се докаже, че всѣко сжщество изпуска еманации, радиации, лжи, чрезъ които всѣки организъмъ е живъ радиоапаратъ — предавателенъ и приемателенъ едновременно. После трѣбва да се изучатъ тѣй нареченитъ „митогенни лжи“ на Гурвичъ, който е почналъ своитъ опити най-първо съ коренитъ на лука и дошълъ до констатиране на тия еманации у организмитъ; той нарича тия еманации „митогенни лжи“, понеже подъ тѣхно въздействие се усилва дѣлежътъ на клеткитъ (митоза значи клетъчно дѣле-

ние). Освенъ това трѣбва да се изучаватъ изследванията на Райхенбаха и пр., чрезъ които се доказва още по-ясно съществуването на радиациитѣ и ясновидството. После трѣбва да се изучаватъ опититѣ на Д-ръ Килнеръ, на Бонския професоръ д-ръ Хансъ Бендеръ за доказване на ясновидството; опититѣ на Дюрвилъ, Де Роша и пр.

Необходимо е да се изучаватъ и биологичнитѣ опити на Хансъ Дришъ, на Харисонъ, на Густавъ Волфъ и пр. Напр. Густавъ Волфъ е извадилъ лещата отъ око̀то на тритона (отъ опашатитѣ земноводни), и тя после регенерира (възобновява се) не отъ ектодермата, както е при зародиша, но отъ мезодермата. А това е по-целесъобразно, понеже мезодермата е по-близо до мѣстото на лещата, отколкото ектодермата. А това целесъобразно реагиране не е плодъ на естествения подборъ, понеже той е нѣмалъ време да действа. Отъ подобни опити се вижда, че целесъобразността у организмитѣ не е плодъ на механически процеси, и тогава трѣбва да търсимъ другъ факторъ за тая целесъобразностъ, а именно психичниятъ факторъ.

Човѣкъ минава презъ разни периоди въ своя жизненъ пѣтъ. Първиятъ периодъ е отъ раждането до седмата година. Той е периодъ предимно на физическо развитие. Вториятъ периодъ е отъ 7 до 14 година. Той е периодъ на развитието на характера, темперамента, съвестта, паметта и пр. Третиятъ периодъ е отъ 14 до 21 година. Той е периодъ на умственото развитие и едновременно периодъ на идеализма. Кои сж причинитѣ за идеализма на младежа презъ този периодъ? Причинитѣ сж нѣколко. Ще споменемъ само две: 1. Презъ този периодъ започва да се проявява божественото естество, и затова младежътъ презъ този периодъ желае, копнѣе да работи за единъ високъ идеалъ, да извърши голѣмъ подвигъ, да върви по пѣтя на жертвата, самоотричането за другитѣ, за човѣчеството, за всички. 2. Презъ този периодъ човѣкъ поживо си спомня за она възвишенъ животъ, въ който е билъ потопенъ преди своето раждане, и у него се събужда стремежъ да живѣе за възвишеното, прекрасното, чистото и светото.

Ако не се насърдчи, подхрани този идеализмъ у младежа презъ този периодъ, има опасностъ идейниятъ му животъ да заглѣхне подъ грубия ваялъ на външната действителностъ, и младежътъ да слѣзе до нивото на обикновеното. Възпитателитѣ презъ този периодъ трѣбва да иматъ голѣми познания, мѣдростъ, разбиране на младежката душа, знания за силитѣ, заложитѣ, ценноститѣ, скрити въ нея, знания за законитѣ на живота, за вътрешната, духовната страна на природата, за да могатъ да даватъ отговоръ на въпроситѣ, които вълнуватъ младежката душа. Младежътъ презъ този периодъ вижда грубо противоречие между суровата действителностъ, която е около него и която е пълна съ насилия и неправди, и она красивъ вътрешенъ свѣтъ, който чувствува вътре въ себе си; и той не знае, по кой начинъ да издигне външния животъ до онзи красивъ вътрешенъ свѣтъ, който чувствува въ душата си.

Мнозина общественици считатъ, че тоя идеализмъ е опасенъ за бъдещето на обществото, на народа, на държавата, защото мислятъ, че тоя идеализмъ ще избие въ много нежелателни крайности. И затова гледатъ да отклонятъ младежа отъ тоя идеализмъ било чрезъ заплашвания, страхъ, било чрезъ насочване на младежкото внимание и енергии

къмъ спорта. Спортътъ е необходимъ, но той не трѣбва да се усилва съ цель да се убиятъ идеалистичнитѣ пориви на младежката душа.

Напротивъ, тоя идеализъмъ трѣбва да се подкрепи съ всички сили. И престѣпление е, ако пречимъ да се прояви тоя идеализъмъ съ всичкия си размахъ и красота презъ тоя периодъ. Красиво е, когато едно общество, единъ народъ има една крилата, златна младежъ, пълна съ най-напредничави нови идеи, а не съ закостенѣли, реакционни идеи на старата култура, която си отива. Но за да стане това, трѣбва да се подготви обществото и училището за тая велика работа въ училището. Днесъ имаме два вида идеи, две животоразбирания: едно разбиране, което си отива. То е на залѣзващата култура. И друго разбиране, други идеи на изгрѣващата култура. Младежътъ трѣбва да се постави въ допиръ съ новитѣ идеи. Тѣ иматъ силата да разцвѣтятъ всички негови сили и заложби.

Следъ днешнитѣ страдания на човѣчеството, следъ като мине то презъ Голгота, ще се пробуди съзнанието на човѣчеството за висши културни ценности. То ще дойде до ново съзнание, до побратимяване на народитѣ, до преустройство на обществото върху принципитѣ на братството, любовта, свободата и взаимопомощта.

Като се въведе този новъ духъ въ сръднитѣ училища, отъ тѣхъ ще излизатъ идейни души, работници за новата култура, която иде!

G. N.

Нѣщо върху нацията

Хората се раждатъ почти оформени. Тая мисълъ ще срещне най-решителна съпротива отъ страна на педагози, биолози и всички, които смѣтатъ че човѣкъ е нѣщо, което може да се моделира съобразно съ желанието на моделиращия факторъ — възпитанието отъ една страна, и условията отъ друга. Но ние твърдимъ при това, че не е достатъчно биологичното обяснение за комбинирането на генитѣ, за да си дадемъ ясно смѣтка за удивителното разнообразие, което съществива между човѣшкитѣ индивиди отъ единъ и същъ произходъ, живѣли и възпитавали се въ досущъ еднакви условия. Майката, която отглежда най-отблизо децата, може да открие непримиримата разлика, която съществува между тѣхъ още отъ най-ранната, бебешката възраст. Нѣщо говори на майчината интуиция, че едно дете коренно се отличава отъ друго, че едното е съвсемъ друга индивидуалностъ. Въ начина, по който едното дете възприема храната, въ начина, по който реагира къмъ дадени нѣща, майката вижда другия човѣкъ, съвършено различенъ и вече даденъ въ неговитѣ едри линии. „Той си е такъвъ отъ бебе“ — казватъ често женитѣ за своето дете, когато то се прояви въ нѣщо, което обръща внимание на околнитѣ. Ако се огледаме въ физиономиитѣ: въ очитѣ, носовитѣ, ржцетѣ, главитѣ и всички форми на отдѣлнитѣ тѣлесни части, ще видимъ, че отдѣлнитѣ индивиди иматъ нѣщо свое специфично и че тия морфологични особености отговарятъ по единъ страненъ начинъ на психичнитѣ прояви на индивида. Всѣки роденъ индивидъ има нѣщо, което го причислява къмъ известна категория характери: сангвиниченъ, меланхоличенъ, холериченъ и лимфатиченъ (Върху натюрелитѣи темпераментитѣ вижъ съответнитѣ есета въ книгата „Пжтѣтъ на звездата“ отъ Г. Радевъ).

Нѣкои правятъ тая класификация на човѣшкитѣ типове по планети: Марсъ, Земя, Меркурий, Слънце, Венера, Юпитеръ, Луна, Сатурнъ. Нѣкогашнитѣ херметисти, а заедно съ тѣхъ и видни представители на съвременната философска и научна мисълъ, смѣтатъ, че различнитѣ хора, които се раждатъ по лицето на земята, иматъ различни склонности, дадени веднѣжъ и неповторимо въ тѣхното духовно азъ и ясно изразени въ тѣхната морфология. Хората не само отъ една раса, отъ единъ народъ, но даже и отъ едно семейство сж различни типове и иматъ различни психологични склонности. Отъ това гледище, следователно, не може да очакваме биологични расови еднаквости, следователно, характеритѣ, склонноститѣ, дарбитѣ и постиженията на хората не могатъ да зависятъ отъ „расовата смѣсъ“. Тя е само единъ факторъ. То е все едно да кажемъ, че гениалното произведение на нѣкой знаменитъ скулпторъ зависи отъ качеството на глината, съ която той борави. Силовитѣ линии на духа, които очертаватъ индивида, моделиратъ отъ всѣкаква „смѣсъ“ своитѣ модели. Единъ негодникъ не може да направи нищо и отъ най-хубавия мраморъ, а даровитиятъ скулпторъ ще даде великото творение и отъ най-грубия камъкъ.

Анри Дюрвилъ казва: „Всѣка жива форма е завършкъкъ на едно еволютивно минало, сиречь, завършкъкъ на цѣлъ редъ усилия на една

творческа мисъл, защото мисълта създава формитѣ. Нѣщо повече дори — съвършенството на една форма опредѣля онова стѣпало на развой, на което се намира мисълта, що я е създала. Най-завършенитѣ форми принадлежатъ на най-напредналитѣ същества. Човѣшката форма — най-великолепната отъ всички форми, а негли и най-хубавата, изразява творческата мощъ на мисълта на цѣла низа поколѣния, които сж ни предхождали. Или както казва Йожень Льодо: „Всѣка форма има интелектуаленъ смисълъ. Тя е изразъ на една идея. Да четешъ формата, ще рече да четешъ идеята. Тая книга е отворена — остава само да се запретнемъ да четемъ въ нея“.

Като доказателство, че въ формата е скрита всѣкога една опредѣлена идея, може да приемемъ факта, че Цезарь е казалъ следнитѣ бележити думи: „Менъ не ме е страхъ отъ грѣйналото лице на Антониевци и Долавеловци, но ме е страхъ отъ мършавитѣ, бледи и мрачни лица на Брутовци и Касиевци“. „Вродената у римския императоръ физиономична наука — казва Дюрвилъ — не го бѣ излѣгала. Историята на неговата смъртъ доказва това“.

Отъ направенитѣ цитати се вижда, че отъ едно по-ново гледище, не особено популярно срѣдъ конвенционалната наука за раситѣ, всѣка форма е изразъ на една идея въ природата. И тъй като тия форми се срѣщатъ у всички народи и раси, следва, че расовата смѣсъ е само суровата материя, отъ която се изгражда човѣкъ. По-същественото е идеята — духовниятъ човѣкъ. Следователно, това, което прави и физиономията на единъ народъ, не ще да е расовата смѣсъ, а нѣщо друго, което до сега е имало само чисто литературно значение, било е само понятие — народната душа.

Какъ се образува следователно това, което е характерно за единъ народъ, което ние наричаме негова психологична опредѣлителностъ. За да отговоримъ на тоя въпросъ, трѣбва да го анализираме. Ние ще се приобщимъ къмъ биологично-антропологичния възгледъ на нацията до толкова, доколкото унаследенитѣ биологични качества указватъ до известенъ процентъ своето влияние. Единъ отдѣленъ индивидъ можемъ да разгледаме, отъ гледището на следнитѣ три фактори: 1) наследствени качества, които сж не повече отъ 25%; 2) възпитание и въздействие на околната срѣда също 25%; 3) 50% индивидуална особеностъ, негова същностъ, която има своето начало въ ирационалното у човѣка. Така е и съ единъ народъ. У него 25% е онова, което му придава расовата смѣсъ, втората частъ — другитѣ 25%, това е общественото възпитание: въздействието на училището, църквата, улицата, пейзажа, вѣрата, езика, обичаитѣ и културата, а останалата частъ, която е 50%, е ирационално самобитно. То се движи като невидима връзка между народа, като медиумъ, въ който е потопенъ той. Въ тоя процентъ неуяснено и метафизично се крие съдбата на тоя народъ, възможноститѣ му и неговата мисия.

Въпросътъ за нацията до сега е бивалъ разглежданъ чисто материалистично и механично. Ако приемемъ, че свѣтътъ е една бездушна машина, въ която процеситѣ на живата и мъртвата природа, както и животътъ на индивида и колектива се направляватъ отъ несъзнателни сили, тогава въпроситѣ за човѣка, за нацията и за цѣлокупната човѣшка общностъ могатъ да се обясняватъ произволно и комуто както хрумне, но

ако ние приемемъ, че тоя свѣтъ, всрѣдъ който живѣемъ, е направляванъ въ своята цѣлостъ, както и въ своитѣ части отъ съзнателни творчески сили, тогава на въпроса за същността на една нация не можемъ да отговоримъ иначе, освенъ съ сравнението, че една нация по лицето на земята между архипелага на народитѣ е както единъ органъ отъ организма на единъ човѣкъ, който има специална функция за подържане общия целесъобразенъ и нераздѣленъ животъ на цѣлото. Тогава е ясно, че безъ тоя органъ въ организма ще настѣпятъ неблагоприятни промѣни.

Когато единъ индивидъ се ражда всрѣдъ единъ народъ, той носи не само историческото, но и едно свѣрхфизично предопредѣление, което му повелява да развие всрѣдъ тоя народъ известни страни на своята природа, за което тукъ именно има най-добри условия. Това е необходимо както за личната еволюция на индивида, така и въ връзка съ възможноститѣ тоя индивидъ да стори нѣщо за общото подигане на колектива, следъ като се потопа, заживѣе и обикне историческата му сѣдба, страданията му и неговитѣ радости. Ние отричаме напълно, като нелепа приумица, биологическия расизъмъ, но за смѣтка на това приемаме една духовна общностъ, която можемъ само условно да наречемъ „духовенъ расизъмъ“. Единъ англичанинъ нѣма въ своята кръвъ никакви специфични английски съставки, но той има нѣщо, което е характерно за английската нация. То е създадено и оформено освенъ въ непрекъснатата общностъ, освенъ въ приемането на вътрешнитѣ и външни белези на английската култура, което отъ социолозитѣ е наречено подражание, но и въ флуидитѣ, духовната атмосфера на тая нация. Ние бихме могли да направимъ отъ всѣки народъ по единъ показенъ синтетиченъ типъ, който крие у себе си въ най-чиста проба качествата на своя народъ. Тоя типъ ще има срѣдния ръстъ между статистическитѣ показвания за ръста на отдѣлнитѣ му сънародници. Да му припишемъ и срѣдната предполагаема интелигентностъ, срѣдната издръжливостъ, срѣдната смѣлостъ, срѣдниятъ мисловенъ пермеабилитетъ въ проблемитѣ отъ стопанско и метафизично естество, срѣднитѣ склонности къмъ изкуство и държавническа мѣдростъ, както и всичко останало. Тогава ние бихме могли да изучимъ по отдѣлно тия чисти модели и бихме получили отлична представа за съответнитѣ народи. Тия отдѣлни типове-народи, както отдѣлнитѣ хора, ще създаватъ най-различни продукти въ човѣшката цивилизация и ако въ процеса на развитието тѣ се освободятъ отъ нисшитѣ животински инстинкти, общуването между тѣхъ въ процеса на създаването общочовѣшки ценности, ще бѣде една отъ най-красивитѣ и величествени гледки, съ каквато човѣществото не е още удостоено. Немислимо е създаването на цѣлостна човѣшка култура безъ участието на всичкитѣ народи по лицето на земята, които сѣ призвани да внесатъ дѣлъ отъ своята специфична творческа сила и красота.

При нистинаритѣ

На 3 юний, т. г. посетихъ „нистинаритѣ“ въ село Паничарево бургазко. Празникътъ „царица Елена и царь Константинъ“ е свързанъ съ нистинарскитѣ игри. Бѣхъ слушала и чела за нистинаритѣ, но пожелахъ да видя, какво въ сѣщностъ представятъ.

Подъ думата „нистинарь“ разбираме човѣкъ, който влиза босъ въ огънь, безъ най-малко да обгори краката си, безъ да се запалятъ дрехитѣ му. Нистинарътъ играе въ огъня и около огъня. Че играе около огъня, това не ни интересува. Кога децата не играятъ около огъня? Дето има голѣмъ, силенъ огънь, особено на планина, все ще се намѣрятъ деца да играятъ около него. Важно е човѣкъ да играе въ огъня.

Тръгнахъ за с. Паничарево на 2 юний, понеже игритѣ ставатъ на 3 юний, сутринта, въ четири или петъ часа. На края на селото има манастирче, построено въ паметъ на царица Елена и царь Константинъ отъ самитѣ нистинари. На една отъ тѣхъ се казало на сънь да построи това манастирче. Казватъ, че го построили съ сръдства, които се получаватъ отъ игритѣ. Отидохъ да видя манастирчето, защото предъ него ставали игритѣ. Тамъ имаше доста външни хора, дошли отъ различни мѣста, градове и села на България, да видятъ игритѣ. Параклисчето е чисто, бѣло измазано, отвънъ и вътре имаше болни, дошли тукъ да се лѣкуватъ. Здравитѣ пѣкъ разглеждаха обстановката, дето щѣха да ставатъ игритѣ. По едно време дойде една отъ нистинарскитѣ — главната, млада жена, 33 годишна, женена, съ шесть деца. Като я видѣхъ, всички я обиколиха и започнаха да я обсипватъ съ въпроси: на колко години е, женена ли е, отъ колко време играе въ огъня, съ какво се храни, кѣде живѣе и т. н. На всички въпроси тя отговаряше просто, непринудено, безъ желание да преувеличава. На нѣкои въпроси, запримѣръ, кога ще играе, казваше, че не може да отговори. Изглежда, че това не зависи отъ нея. — Отъ колко години играешъ? — я запита нѣкой. — Отъ осемъ. — Какъ стана нистинарка? — И азъ не зная. Казватъ ми, че веднѣжъ съмъ пожелала да влѣза въ огънь. — Помнишъ ли това? — Не помня, но казватъ, че веднага сѣ наклали огънь, и азъ съмъ влѣзла въ него, безъ да се изгоря. — Кой день е станало това? — На утрешния празникъ. — На следната година пакъ ли влѣзе въ огъня? — Да, три години наредъ е ставало това, безъ да помня нѣщо. Когато ми казваха, че съмъ влизала въ огънь, азъ бѣхъ готова да дамъ тия хора подъ сѣдъ, за измислени, невѣрни слухове по мой адресъ. После, когато се видѣхъ на фотография въ огъня, повѣрвахъ на думитѣ имъ. — Музиката ли те настройва? — Не. — Тогава, защо презъ време на играта свири гайда и бие тѣпанъ? — Нали знаете, че когато става нѣщо, което хората трѣбва да видятъ, оповестяватъ го или съ обяви, или съ тѣпанъ, както е въ селата и по съборитѣ. Тукъ тѣпанътъ бие, да свиква хора, да видятъ, какъ Богъ се проявява. Че музиката тукъ не играе роля, се вижда по това, че първитѣ години играхъ безъ тѣпанъ и гайда. — Приготвяшъ ли се предварително за игритѣ, т. е. за влизане въ огъня? — Отъ нѣколко дня съмъ въ постоянна молитва. — Сама ли си? Има ли и други нистинари? — Да, ето този човѣкъ.

Всички обърнахме погледа си към единъ старъ селянинъ. — Колко годишенъ си? — Вече 60 години. — Откога играешъ? — Отъ три години. — Какъ стана нистинарь? — По вътрешно разположение. По-рано по този въпросъ не съмъ мислилъ нищо.

Докато разговаряхме съ стареца, предъ насъ излѣзе едно момче, на възраст 15—16 годишно. Казаха, че и то било нистинарь. Веднага въпроси обсипаха и него. — Ти откога си нистинарь? — Тази е втора година. — Училъ ли си въ училище? — Миналата година бѣхъ ученикъ въ III класъ, но напуснахъ. — Защо? — Две дини подъ една мишница не се носятъ. — Значи, само трима нистинари има въ това село. — Казва ми се, че ще има още двама, но дали тази година ще дойдатъ, не зная точно — отговори първата нистинарка. — Кой ти каза? — Отвѣтре ми се казва.

Като гледахъ тия прости хора — нистинари, безъ образование, съ слаба умствена и духовна култура, разбрахъ, че тѣ иматъ съзнание за своята дейностъ като особенъ родъ „служене на Бога“, заради което пренебрегнали грижи и задължения по семейства. Тѣ изпълняватъ нѣщо, безъ да знаятъ, защо, какъ става това и т. н. Както се разговаряхме, започна слабъ дъждъ, и всѣки изпитваше нѣкакъвъ страхъ, да не би да вали продължително, да развали предстоящата игра. Разотидохме се всички, по разии къщи въ селото, съ очакване на утрешния день.

Рано сутринта, на 3 юни, въ 4 ч. бѣхъ вече предъ монастирчето, лето горѣше голѣмъ огънь, не по-малко отъ две-три коли джбови дърва. Голѣми и дебели главни горѣха и отправяха своитѣ сини, конусовидни пламъци нагоре, къмъ небето. Ранниятъ утриненъ часъ, свежиятъ въздухъ, бѣлото параклисче, предъ него буйния и силенъ огънь внасяха въ човѣка спемъ за нѣкакъвъ далеченъ, езически обредъ. Зрителитѣ насѣдахме около огъня, по-далечъ и по-близо отъ него, въ амфитеатрална обстановка. Всички чакаме, напръгаме очи и уши, въ кой моментъ ще стане това, за което сме дошли. Гледаме огънятъ и живата жаравя. По всичко се виждаше, че това е огънь, който е запаленъ отъ преди 4—5 часа. Но ето, точно въ петъ часа отъ параклисчето излѣзе първата нистинарка, съ иконата на светцитѣ, чийто е празникътъ, съ нѣкакви стѣпки напредъ и назадъ, а следъ нея старецътъ и младото момче. Веднага тжпанътъ и гайдата влѣзоха въ ролята си. Засвири гайдата и заби тжпанътъ, не нѣщо мистично, не и нѣщо познато, а по-скоро, можемъ да кажемъ, монотони звуци на тжпанъ и гайда. Нистинаритѣ минаха край огъня, всѣки съ икона въ ръка, обиколиха задъ публиката и се изгубиха нѣкъде. Нѣкои отъ интересуващитѣ ги последваха. Звуковетѣ на тжпана и гайдата се отдалечаваха и заглѣхваха. Нистинаритѣ, въ бързи стѣпки, нѣколко напредъ и нѣколко назадъ, минаха край нѣкакво аязмо, направиха кратка молитва и започнаха да се връщатъ къмъ огъня, дето всички ги очаквахме съ нетърпение.

Въ 5 ч. 30 м. тѣ бѣха предъ огъня, дето направиха сжщитѣ стѣпки. Главнитѣ бѣха отстранени, жаравата — изравнена. Площта на огъня бѣше елипсовидна, съ диаметри три на три или четири метра. Първа влѣзе въ огъня жената — нистинарка, а следъ нея старецътъ и младото момче. Тѣ прекосиха огъня, а не играха въ него, както очаквахъ. При влизането си въ огъня тѣ заравяха краката си, жаравата се сипѣше върху краката имъ. Така прекосиха два пѣти, следъ което

първата нистинарка падна вънъ отъ огъня. Дали припадна или падна въ трансъ, не мога да кажа, но презъ това време гледахъ краката ѝ. Тѣ бѣха леко покрити съ пепель отъ жаравата, но не се виждаше никакво обгаряне. Тя скоро се пробуди и веднага се отправи къмъ огъня, последвана отъ останалитѣ двама. Тѣ прекосиха, т. е. прегазиха огъня трети, четвърти и пети пжтъ все по сжщия начинъ. На четвъртия и пети пжтъ, неочаквано ги последва и четвърти нистинаръ, малко момче, около 12 годишно. Всички, селяни, които бѣха насѣдали около мене, извикаха очудени, че момчето на еди-кого си е нистинаръ. Тѣ добавяха: Ние забелязахме, че отъ известно време е станалъ много набоженъ. Съ това сеансътъ свърши.

Всички станахме отъ мѣстата си и приближихме до огъня, разглеждахме го отблизо, измѣрвахме силата му отъ различни разстояния. Жаравата бѣше иа дебелина 4—5 см. Силенъ бѣше огънятъ. Невъзможно бѣше да влѣзе човѣкъ въ него, безъ да се изгори. Следъ това видѣхъ жената-нистинарка, която, пакъ боса, безъ никакъвъ изразъ на болка отъ изгорѣло, отиваше къмъ параклисчето. Духътъ ѝ бѣше подигнатъ, като на човѣкъ, който е очаквалъ деня или момента, да свърши нѣкаква работа за Бога. Селянитѣ, които се ржуваха съ нея, цѣлуваха ѝ ржка. Но и тя, изпълнена съ топло чувство на доволство и благодарностъ, че свършила работата си добре, имъ отговаряше съ сжщото.

Отъ виденото при тия игри вадя следното заключение. когато вътрешнитѣ условия и качества въ човѣка сж по-силни отъ външнитѣ, той лесно се справя съ тѣхъ. Съ това се обяснява, защо нѣкои хора не сж страхливи, не се плашатъ отъ мжнотиин и страдания. Вътрешнитѣ качества и условия у тѣхъ сж по-силни отъ ония, които могатъ да предизвикватъ страхъ, мжнотиин и страдания.

Следователно, нистинаръ, въ тѣсенъ смисълъ на думата, т. е. човѣкъ, който влиза въ огъня, безъ да изгаря, може да бжде всѣки, на когото вибрациитѣ на тѣлото сж по-силни отъ вибрациитѣ на огъня. Нистинаръ, въ широкъ смисълъ на думата, може да бжде всѣки, който е готовъ да влѣзе, както въ огъня на мжнотиинтѣ, изпитанията и страданията, безъ да се разколебае въ великитѣ закони на живота, така и въ свещения огънь на Любовта, който лѣкува, повдига и възкрѣсва човѣка.

Съвременнитѣ хора, общества и народи минаватъ презъ огънь. Днесъ свѣтътъ гори. Голѣмъ е огънятъ, презъ който всички трѣбва да минемъ.

Да бждемъ, прочее, нистинари на новото време, да минемъ и заминемъ огъня, да илѣземъ незасегнати на отвждния брѣгъ на живота.

Да запѣмъ химна на новия вѣкъ — химнъ на свобода, на братство и любовъ между всички хора и народи!

Паша.

п. м.

Елементарни астрологични комбинации

3. Планети въ аспектъ

(Продължение)

Споредъ Морена има две възможности за тълкуване на всѣка отъ дветѣ посоки на аспекта въ зависимостъ отъ това, дали ще разглеждаме планетата, която хвърля интересувания ни аспектъ,

1) сама по себе си, по проста аналогия; ако напр. господарьтъ на хороскопа се намира въ благоприятенъ аспектъ съ слънцето, то той би билъ съ това „детерминиранъ“ въ слънчевъ смисълъ къмъ почести, достойнство и пр.;

2) отъ гледна точка на локалната детерминация на планетата, т. е. споредъ значенията на домоветѣ, въ които се намира или владѣе аспектиращата планета.

За сега нѣма да разглеждаме втория начинъ, понеже той предполага привличането на третия астрологиченъ факторъ — домоветѣ.

1. Тълкуване на аспектитѣ по аналогия

То се основава на правилото, че чрезъ аспектитѣ планетитѣ предаватъ своитѣ качества и слабости на аспектнитѣ си партнери.

За да опредѣлимъ това взаимодействие, трѣбва да си припомнимъ значенията на планетитѣ, както тѣ сж дадени напр. споредъ Сефариалъ въ главата за планетитѣ въ „Астрологични елементи“.

За улеснение ще приведемъ още нѣколко таблици отъ тоя родъ по Либра, Моренъ и Максъ Хайнделъ, толкозъ повече, че още на времето считахме даденитѣ въ „Астрологични елементи“ планетни характеристики за твърде недостатъчни.

Таблицитѣ, които ще предадемъ по-доле, сж попълнени или преработени споредъ данни на Барле, Брандлеръ-Практъ, Бъргойнъ, Жюлевно, Кльоклеръ, А. Лео, Либра, Моренъ, Г. Радевъ, Сефариалъ, Синдбадъ — Д-ръ Вайсъ, Д-ръ Фанкхаузеръ, Фламбаръ, М. Хайнделъ и Х. Щайнъ.

Ето и самитѣ таблици:

I Нѣкои общи аналогии на планетитѣ за жизнения пжтъ

по Либра и др.

Слънце

харм. — Слава, почести, достойнство, мощъ, покровителство, успѣхъ въ науки, изкуства и обществена дейность;

дисхарм. — Неуспѣшни предприятия или успѣхъ като изходна точка на разочарования и нещастия.

Луна

харм. — Популярность, обществена дейность, благоприятни промѣни и пжтувания;

- дисхарм. — Сжщитѣ неблагоприятни или силно намалени, несигурни, колебливи и като изходна точка на разочарования и нещастия.
- Меркурий
харм. — Успѣхъ въ научна, литературна, обществена и търговска дейность; кореспонденции, връзки, пътувания;
дисхарм. — Неуспѣхъ въ горнитѣ области, несигурно положение, разочарование, интриги, измами, загуби, съмнителенъ край.
- Венера
харм. — Щастие, хармония, изкуство, популярность, любовни връзки, благоденствие, удоволствия, красота, луксъ;
дисхарм. — Сжщото въ по-малкъ размѣръ и като изходна точка на разочарования и нещастия.
- Марсъ
харм. — Бойна слава, успѣхъ, дейность;
дисхарм. — Спорове, раздори, борби, вражди, клевети, грижи, ядове, рискове, разпиляване, ограбване, насилие, рани отъ изгаряне, порѣзване или ухапване, остри заболявания, нещастни случаи, пожари, разрушения, предателство, затворъ, неуспѣхъ въ военни предприятия, смъртъ, особено насилствена, война.
- Юпитеръ
харм. — Щастие, философия, религия, право, авторитетъ, почести, покровителство, изобилие, богатство, увеличение;
дисхарм. — Горнитѣ постижения въ по-малкъ размѣръ и съ помалки или по-голъми затруднения или пѣкъ тѣхната привидность и неуспѣхъ.
- Сатурнъ
харм. — Наука, бавно, но постоянно издигане, стабилизиране, самоотричане, упоритъ трудъ, опитность;
дисхарм. — Служене, ограничение, прѣчки, интриги, борби, закъснения, застой, осуetyаване, неуспѣхъ, разочарование, самотность, грижи, лишения, оскъждность, бедность, скръбъ, изпитания, изкушения, депресии, падане отъ високо, осакатыване, премазване, хронически болести, унижения, нещастия, падане отъ обществено положение, обрати на сждбата, затворъ, разрушения, отчаяние, насилствена смъртъ, позоръ, лошъ край.
- Уранъ
харм. — Внезапно издигане, пионерски или романтиченъ животъ;
дисхарм. — Несигурна сждба, отчуждаване, скжсване отношения, загуби, нервни заболявания, катастрофи, преврати, изгнание, трагедии.
- Нептунъ
харм. — Необикновенъ, тайнственъ животъ;
дисхарм. — Опиянение, илюзии, разочарование, интриги, измами, загуби, заточение, хаотично положение, душевни заболявания, затворъ, престжпления.

II Аналогии за професия, занимание и пр.

по Моренъ и др.

Слънце

- харм. — Най-високопоставени лица — държавни глави, посланници, ръководители на голѣми организации; покровители, хора на науката и изкуството — изобщо хора на зрѣла възраст;
 дисхарм. — Лица, заемащи по-низки мѣста въ горнитѣ области; златари, мощни, но великодушни врагове, тирани.

Луна

- харм. — Благородни дами, обществени функционери, медиуми, домакини, търговци (особено на течности), моряци, пѣтници — изобщо възрастни жени;
 дисхарм. — Лица, подчинени на горнитѣ; пасивната народна маса.

Меркурий

- харм. — Интелектуалци — учени, писатели, учители, особено филолози, експериментатори, критици, артисти, дипломати, адвокати, чиновници, оратори, журналисти, секретари — търговци, посрѣдници, пѣтници — изобщо млади хора;
 дисхарм. — Лица, заемащи второстепенни мѣста въ горнитѣ професии; измамници, крадци, мошеници.

Венера

- харм. — Хора на изкуството, помирители, естети, любовници, търговци на луксозни предмети — изобщо млади жени;
 дисхарм. — Бохеми, куртизанки, хора на необузданиятѣ наслаждения.

Марсъ

- харм. — Борци за свобода и справедливостъ, хора на висшата техника, боравеща съ огънь и метали, хирурзи, организатори, критици, диктатори, военни, дѣлови натури, хора, имащи работа съ огънь и метали — изобщо възрастни мъже;
 дисхарм. — Огнени натури, бунтари, открити врагове, деспотични натури, милитаристи, експлоататори, разбойници, убийци.

Юпитеръ

- харм. — Моралъ-философи, учени, държавници, висши чиновници, сѣдии, духовни лица, председатели на общества (особено благотворителни), покровители, миролюбци, голѣми търговци и финансисти, улегнали натури — изобщо хора на зрѣла възраст;
 дисхарм. — Лица, заемащи по-нисши мѣста въ горнитѣ професии, хора на удоволствията, надути голѣмци, лицемерни духовници.

Сатурнъ

- харм. — Философи, учени, изследователи, аскети, директори на мини, строители, пазители на пари и съкровища, земедѣлци — изобщо стари хора;
 дисхарм. — Консерватори, нощни работници, хора на черния трудъ, гадатели, просяци, експлоататори, тайни врагове, палачи.
 (следва)

Приятели

Инка обходи широката поляна. Тя стъпваше внимателно върху пухкавата трева, между синитѣ камбанки и не знаеше, на кое по-напредѣ да се нарадва: на тѣхѣ, на синитѣ камбанки изѣ тревата, или на високо издигнатитѣ върхове надѣ тѣхѣ. Така всичко бѣше хубаво! Чудно хубаво бѣше тукѣ.

Махабурѣ я изненада. Кристалнитѣ му води я посрещнаха приветливо. Широката му площѣ я спре. Тя притаи дѣхѣ. Величествена гледка. Високитѣ върхове се оглеждаха въ водата и растѣха въ хубостѣ.

Инка пристѣпи. Тя спре току-що до самия брѣгѣ. И седна. И малкитѣ вълнички на езерото заприиждаха къмѣ нея. Тѣ ѣ се радваха, поздравляваха я. И отминаваха. Отминаваха да съобщатѣ на далечнитѣ си сестри радостната вестѣ: Инка е тукѣ! Приятелката ни отѣ миналата година! Колко приказки сѣ ѣ разказали тѣ, колко пѣсни сѣ ѣ пѣли! А и тя на тѣхѣ!

Особено ги помни Инка отѣ деня на миналогодишната раздѣла. Последната ѣ чудна срѣща сѣ тѣхѣ.

Бѣше мъгливъ день. Отѣ ранна утринѣ планината бѣше забулена сѣ гжстѣ вуалѣ. Излетницитѣ трѣгнаха, безѣ да могатѣ да вдѣхнатѣ отѣ нейния чарѣ. Трѣгнаха отѣ Махабурѣ. И каква бѣше тѣхната изненада, когато следѣ около единѣ часѣ пѣтуване тѣ чуха шумѣ отѣ вълни. Инка добре помнѣше. Преди да види, тя чу шумѣ отѣ плискащи води. А това бѣха водитѣ на Махабурѣ. Тя така добре ги познаваше!

И изненадата и радостѣта бѣха голѣми. Следѣ единѣ часѣ пѣтуване всрѣдѣ непрогледни мъгли, вълничкитѣ на Махабурѣ бѣха такѣвъ скѣпѣ приятелѣ! Тѣ, малкитѣ вълнички на Махабурѣ, ги ориентираха тогава, и отправиха по правия пѣтѣ.

Инка се изправи. Тя трѣгна по брѣга. Така всичко ѣ бѣше познато. Всичко я радваше. Предѣ една мъничка полянка тя спре. Синитѣ камбанки като че ли я викаха. Розовитѣ карамфилчета поглеждаха срамежливо и питаха: А насѣ, а насѣ, познавашѣ ли?

Инка се спре. Имаше толкова красота въ този малѣкъ кѣтѣ, ограденѣ отѣ единѣ храстѣ, една продълговата скала и нѣколко камѣчета! И вмѣсто благодарностѣ за любезната покана на полянката и на красивитѣ ѣ обитатели, тя каза:

Азѣ не мога да те нарисувамѣ,
не мога и да те опиша —
толкова си хубава, полянке,
но азѣ мога да седна при тебе
и да ти се порадвамѣ.

Синитѣ ти камбанки
звѣнятѣ.
И азѣ чувамѣ
безмѣлвната имѣ пѣсень.

Следѣ това Инка се наведе, погали розовитѣ карамфилчета и продължи:

Не мога да ви нарисувамѣ,
не мога и да ви опиша,
но азѣ мога да седна при васѣ
и да ви се порадвамѣ.

ДУХЪТЪ

Кажете ми, дали въ свѣта
Живѣе нѣкой цигуларь,
Па билъ би той и най-великъ,
Преди да вземе на ржка
Цигулка да засвири той,
Не би си струни нагласилъ.
Изпърво — всичко тури въ редъ;
Тогава чакъ ще почне той
По нея да изтегля лжкъ
И дивни звуци зареди.
А може всичко да смѣни —
И лжкъ, и грифъ, и ключове.
И струни скжса до една,
Кои били сж до тогазъ;
Опѣва нови отъ сребро,
Или цигулката завчасъ
Я хрясне, цѣла я сломи;
Отпосле слепи я добре,
По-хубаво да зазвучи.
Тогава чакъ засвири той. . .
Така и ний, кога отъ вѣкъ
Очакваме да дойде въ насъ
Светия духъ да заживѣй,
Не би ли първо той дошелъ
И своя домъ да провѣри,
Дали е въ него всичко въ редъ?
И почва да урежда той. . .
Ту болести и тукъ, и тамъ,
Или беди безкраенъ рой.
Па и съ това щомъ не върви,
Духътъ не жали, грабне чукъ
И хрясне, спити ни завчасъ,
Започва ново да строи,
Тѣлото ни съсъ новъ строежъ
И чакъ тогазъ се посели
Духътъ въвъ нашата душа,
Започне радостно да пѣй.

Олга Славчева

УЧИТЕЛКАТА

Поискамъ ли въ скръбни часове на бдения
Въ нѣщо да намѣря утешения,
Не спирамъ се предъ образъ на светия,
Изписанъ по иконата, ни въ тия,
Що славятъ ги съ похвали грѣмогласни,
Бойци прочути въ боеве опасни.
Не ме плени и блѣда монахиня,
Отшелница, избѣгала въ пустиня,
Но погледа отправямъ въвъ простора,
Кждѣто предъ разплакани ми взори
Едно лице съзирамъ озарено,
Едно лице най-обично за мене,
Коего ми се мѣрва въ далнинитѣ
И прави да пресекнатъ ми сълзитѣ.
То вдѣхва ми въ сърдцето чудна сила,
Това е образътъ на дева мила,
Коя далечъ живѣе въ планината
На схлупена кжщурка подъ стрѣхата.
Събрала е децата на народа,
По пжтища ги кротко води.
Въвъ малка стая съ покривъ низъкъ,
Где слнчевъ лжчъ едвамъ въ прозора влиза,
И тя въ задимения въздухъ диша . . .
Надъ беднитѣ деца главица сниша,
Показва имъ и учи, наставлява,
И нѣжно имъ душитѣ просвѣщава.
Бѣгливий лжчъ разкрива вжтре само,
Че облакъ прахолякъ е пълно тамо,
И въ този прахолякъ, гълчава
Последната си силица тя дава
На младитѣ просвѣта да имъ вдѣхне
И съ чиста обичъ майчински да лѣхне,
Да ги научи за борба въ живота.
Въ сърдцето си да наиде всѣко сила.
Така, о дѣво, твоятъ образъ драги
Едничъкъ мене въ този часъ помага
И учи ме и тихо наставлява
За жертва свята мене вдѣхновява.
Да бихъ могла, девице, нѣжна, млада
Приживе тебъ светилище да сградя,
Бесмъртенъ паметникъ въ свѣта прекрасенъ
Съ образа ти ангелски, милъ, ясенъ.

Тайната градина

Само слънцето знае моята малка градинка и Градинаря, Великия Градинарь, който нѣкога грижливо я оградилъ и посадилъ. И азъ следъ Него я знаа, защото тя е мое скъпо и единствено притежание.

Само слънцето и Градинарътъ следятъ отъ високо, какъ се развива живота въ нея. По-рано и по-добре отъ мене тѣ знаятъ, какви семена сж посѣти въ всѣка лѣха, въ всѣко кѣтче, и търпеливо чакатъ семената да повикнатъ.

Азъ пъкъ познавамъ само нѣкои цвѣтя, които сж израсли вече и цвѣтятъ. Познавамъ азъ цвѣтята въ моята малка градина по чуднитѣ форми и багри, но най-вече ги познавамъ по тънкото нѣжно ухание, което излъчватъ. Макаръ и да растатъ подъ свѣтлото лазурно небе на красота, макаръ и да цвѣтятъ подъ знака на чистотата, най-често тѣ сж скръбни; затова ухаятъ. Защото всѣка цвѣтна пѣпка крие въ листенцата си свиденъ копнежъ. Пространна и дивна е градината на човѣшката душа. Тамъ надъ цвѣтнитѣ лежи по всѣко време като ефирно облаче се носи тѣгата на цвѣналитѣ цвѣтя — свидни незадоволени копнежи и блѣнове, които често се задушватъ въ тежкия въздухъ на земята.

S.

МИЛУВКАТА НА СЛЪНЦЕТО

Една ржка съ безбройни тънки прѣсти,
Протегната отъ вѣка е въ безкрая,
Една ржка на всички що раздава
И радостъ, и блага, разкрива рая
На тѣзъ, които я познаватъ.

Една ржка въ свѣта — и най-любяща!
Еднакво нѣжно милва болни, здрави,
Милувката ѝ възкресява, буди.
Не може нея никой да забрави,
Най-чистата и нѣжната въ свѣта.

Една ржка като бездъненъ изворъ
И мощна, щедра и вълшебна — свѣти
Като емблемъ на обичъ необятна —
Разкрила образъ въ милостъ надъ земята,
За тѣзъ, които я разбиратъ.

S.

Д. Антонова

ДАЙ МИ КАПКАТА ДЪЖДОВНА

Дай ми капката дъждовна,
дай ми слънчевия лжчъ.
Въ пѣсенъ азъ ще ги превърна,
въ пѣсенъ тѣ ще затрептятъ.

Дай ми малката снѣжинка,
дай ми бистрата сълза,
въ огънь азъ ще ги превърна,
въ жива, литнала искра.

Дай ми капка отъ блатото,
дай ми шепа отъ калъта,
върху нея ще разцѣвне
на нарциса бѣлъ цвѣта.

Дай ми бурята въ морето,
урагана, що руши.
Въ тихъ зефиръ ще го превърна,
на цвѣтята да шепти.

Дай ми ти нощъта дълбока,
Азъ изъ нейнитѣ недра
ще извадя, ще покажа
най-красивата зора.

Дай ми ти сълзата детска!
На невинната уста
ще я сложа, да разцѣвне,
катъ усмивка красота.

Дай ми ти врага вѣковенъ,
тоя врагъ отъ тоя святъ,
въ братъ за тебъ ще го превърна,
въ братъ за тебъ, навѣки братъ!

Буча Бехаръ

Ишуа Бентамъ

Историята на Египетъ, тая могъща империя, прочута съ своето величие, не помни по-страшна и по-мрачна епоха отъ тая при царуването на фараона Зиновий-Ра. Неговата нечувана жестокостъ, смразяваше сърдцата на женитѣ, вливаше отрова и жажда за мъстъ въ разкъсаната душа на мъжетѣ. Зиновий-Ра бѣше страшенъ призракъ за своитѣ поданици, които се гърчеха подъ ударитѣ на неговитѣ немилостиви ръце. Той бѣше издалъ страшни закони, подписваше смъртни присъди безъ да трепне сърдцето и ръката му. Законитѣ въ страната му бѣха груби, безчовѣчни, жестоки. Отъ ранни зори царскитѣ хора ги облепваха по улицитѣ или ги разгласяваха съ високъ гласъ по кръстопътищата. И презъ ранни сутрини мъжетѣ четѣха страшнитѣ заповѣди и закони съ заледенъ отъ ужасъ дѣхъ. За най-малката постъпка, която не бѣше въ съгласие съ тѣзи закони се подписваха ужасни присъди. Години на редъ Зиновий-Ра наказваше своитѣ поданици най-жестоко; и затова неговата страна се пълнѣше съ нещастници, които се скитаха по улицитѣ осакачени отъ царскитѣ джелати. Това бѣше сѣщинска напасть, по-страшна отъ чума, която върлуваше въ тая могъща империя. Опасността да се покрие тя съ живи трупове бѣше голѣма. Но нито царътъ, нито неговитѣ приближени хора виждаха страданията и мъжитѣ на цѣлия народъ. А въздишката на народа се носѣше отъ единия до другия край на страната.

И тъкмо тогава, когато чашата на всеобщото бедствие и страдание преливаше, когато народътъ изчерпи и последнитѣ си сили, въ страната на Зиновий-Ра се разнесе невидимъ и чуденъ дѣхъ на жадувана пролѣтъ. Народътъ въздѣхна за мигъ и трепетно душата му се устреми къмъ бъдещето, което се очертаваше нѣкъде далече и въ свѣтитѣ простори вѣщаше радостна вѣстъ. Въ страната тукъ и тамъ се носѣше шепотъ: „Пратеникъ дошълъ отъ незнайна страна, казвалъ се Ишуа Бентамъ. Той носѣлъ спасение за цѣлия народъ“. Нищо не знаеха за него, само това, че Ишуа Бентамъ живѣе въ царския дворецъ.

Това не бѣше мѣлва. Ишуа Бентамъ не бѣше приказка, не бѣше мечта. Той сѣществуваше, той наистина бѣше дошълъ съ блага вѣстъ. Пребиваваше въ царския дворецъ. Бѣше дошълъ презъ оная паметна нощъ, когато нещастieto за първи пѣтъ бѣше докоснала съ крилото си царския домъ. Единствената дъщеря на Зиновий-Ра бѣше на смъртно легло. Очакваха края. Царкинята едва дишаше. И тъкмо въ тоя часъ, на отчаяние и безнадеждие при фараона дойде Ишуа Бентамъ.

— Азъ ще излѣкувамъ дъщеря Ви, — бѣше казалъ той.

Фараонътъ устреми въ него очи пълни съ горестъ и мъка.

— Ще ти дамъ всичко, чужденецо, каквото поискашъ дори и короната, само върни живота на любимата ми дъщеря.

— Съ едно условие, само едно условие.

— Готовъ съмъ на всичко, чудний човѣче!

— Ще бждатъ мои отъ сега нататѣкъ всички ония, които твоитѣ закони осждятъ. Ще ги пустнете при менъ, следъ като ги накажете, азъ ще ги лѣкувамъ.

— Вземи ги! Азъ ти ги давамъ, нека бждатъ твои доживотни роби, нека ти служатъ, но върни живота на моята дъщеря.

— Да бжде! — рече Ишуа Бентамъ.

Още сжщата нощъ Зиновий-Ра издаде заповѣдъ, да бждатъ събрани всичкитѣ осждени престѣпници, наказани отъ неговитѣ сѣдии. Тогава отъ всичкитѣ краища на неговата страна, започнаха да прииждатъ на тѣлпи нещастникитѣ, които дененощно пѣтуваха къмъ престолния градъ. Това бѣше едно грозно зрелище, една страхотна маса отъ обезобразени човѣшки тѣла, които едва се влачеха сами или съ помощта на своитѣ близки. Имаше между тѣхъ такива, които не виждаха, не чуваха, не говорѣха, безъ крака, безъ рѣце, хроми и осакатени отъ жестокитѣ закони на Зиновий. По улицитѣ се чуваха писъцитѣ на женитѣ, които плачеха за своитѣ синове и мжже.

Въ това време Ишуа Бентамъ лѣкуваше царската дъщеря. На третия день тя отвори очи и се усмихна на своя баща. А той я гледаше съ безумна радостъ, не вѣрващъ на чудото, което бѣше станало. Той виждаше, че неговата дъщеря бѣше спасена. И въ своята дълбока и голѣма радостъ той не виждаше и не знаеше, какво ставаше въ другата зала, кждето Ишуа Бентамъ приемаше нещастнитѣ поданици на Зинабий. Ишуа Бентамъ, който имаше великото знание на една велика страна. Ишуа Бентамъ, който идѣше отъ царството на свѣтлината, притежаваше мощна сила да лѣкува всичкитѣ болни и неджзи на тѣлото и душата. Ишуа Бентамъ обладаваше божествена сила и възврѣщаше похабения животъ. Ишуа Бентамъ лѣкуваше сега подънникитѣ на Зиновий-Ра. Тѣхнитѣ болки и тѣхнитѣ страдания бѣха голѣми. Нѣкои отъ тѣхъ бѣха съ осакатени рѣце. Той ги лѣкуваше, тѣ излизаха съ здрави рѣце. Радостта имъ се изливаше като пълноводна рѣка. Нѣкои имаха схванати крака; когато излизаха съ здрави нозе, тѣ скачаха като телци. Други бѣха слѣпи; когато наново виждаха слънцето, тѣ плачеха отъ радостъ. Други викаха, славосляваха Боговетѣ, обзети отъ безмѣрно щастие, тичаха къмъ домоветѣ си. Всеобща и всенародна бѣше радостта, която като буйни потоци залѣ страната на Зиновий. Тя цѣвтѣше въ усмивката на девойкитѣ, трептѣше въ очитѣ на младитѣ жени, топлѣше сърдцата на майкитѣ сливаше се въ една обща пѣсень, който се издигаше въ небесния просторъ къмъ незнайния Богъ, на който служеше Ишуа Бентамъ. Народътъ ликуваше. Всѣки день отъ царския дворецъ, откждето години наредъ излизаха жестоки присѣди, сега излизаха живи и здрави хора, които до преди часъ сж били само трупове, които Ишуа Бентамъ ги връщаше къмъ животъ.

Промѣниха ли се следъ това законитѣ на Зиновий-Ра? Не, и не отъ зла воля;] сърдцето не сѣщаше, че бѣше време да измѣни своя ритѣмъ. Защо ще промѣни своята държавна уредба и своитѣ твърди закони? Народътъ е свикналъ вече. И неговитѣ достойни служители и началници продължаваха да изпълняватъ своитѣ служби. Но въ страната живѣеше Ишуа Бентамъ. Докато тѣ наказваха и обременяваха прашната история на Египетъ съ нечуванъ товаръ и нейнитѣ страници съ кървави писмена, друга рѣка, грижлива и майчинска, движена отъ непозната безмѣрна любовъ, заличаваше грѣха и престѣпленията.

Една сутринъ Ишуа Бентамъ видѣ презъ своя прозорецъ една внушителна група отъ ония нещастници, които той бѣше излѣкувалъ.

Царьтъ узна за това и изпрати единъ отъ тѣлохранителитѣ да види и разбере, какво мислятъ тѣ.

— Искатъ да видятъ Ишуа Бентамъ, нѣма да си отидатъ, докато не го видятъ, — доложиха на царя. Ишуа Бентамъ излѣзе тогава и остана дълго при тѣхъ. Говори имъ хубави думи и приятески се раздѣли съ тѣхъ. Тѣ си отидоха радостни и доволни.

Отъ тоя день предъ царскитѣ порти всѣка сутринъ се събираше голѣма тълпа, която всѣки день се увеличаваше и търпеливо чакаше своя любимъ Ишуа Бентамъ, когото народътъ зовѣше свой спасителъ и учителъ. Тѣ не си отиваха, докато Ишуа Бентамъ не идваше при тѣхъ.

Веднажъ единъ отъ царедворцитѣ покани царя да погледне презъ прозореца и да види, що става тамъ.

— Господарю, погледнете, — рече той.

Царьтъ погледна и остана изненаданъ. Цѣлата царска улица бѣше задрѣстена. Такова нѣщо той не очакваше.

— Какво значи това?

— Чакатъ Бентамъ, Ваше Величество.

— Но какъ, това е целиятъ ми народъ.

— Народътъ е готовъ да тръгне следъ Бентамъ, стига той да пожелае това.

— Но тогава ние сме въ голѣма опасностъ!

— Опасността ни грози отдавна, Велики Господарю.

— Може би отъ този часъ, откогато Бентамъ излѣкува първия боленъ, моята дъщеря — Земру-за.

— Точно така, Велики Господарю! Ние сме безсилни както сж безсилни сиѣговетѣ, когато настѣпи пролѣтътъ.

— Ти забравяшъ, че ние имаме войни, съ които храбро ще се сражаваме въ нужда.

— Нека само да опита Господарьтъ ми, да опълчи народа си срещу Ишуа Бентамъ.

— Какво искашъ да кажешъ съ това?

— Това, че усилията ни ще бждатъ напраздни, че държавата на Зиновий е въ опасностъ.

— Мълчи, или ще опиташъ мечъ ми, азъ не ще оставя да се погази моята сила и да се тѣпче моето достоинство.

Царьтъ излѣзе отъ царската зала и отвори широкото крило, кждето той можеше да застане лице съ лице съ своя народъ. И народътъ веднага го забеляза и почтително му отдаде почитъ.

— Какво чакашъ, народе? — попита той.

— Чакаме Ишуа Бентамъ, нашия спасителъ и учителъ.

— Защо го искате?

— Да го видимъ и да го послушаме, той е нашъ учителъ, нашъ спасителъ, когото ние ще следваме докрай.

— Но какво направи той повече отъ вашия царъ, та сте тръгнали като стадо подиръ чужденеца?!. Не ли въ моята страна живѣете, и моята страна ви храни! Какво искате, робски народе, — съ коравъ гласъ каза той.

Народътъ за мигъ притаи дѣхъ. Но следъ тоя мигъ, който бѣше равенъ на вѣчностъ, народътъ се опомни, съвзе се, люшна се като развълнувано море и въ единъ гласъ рече:

Царьтъ узна за това и изпрати единъ отъ тѣлохранителитѣ да види и разбере, какво мислятъ тѣ.

— Искатъ да видятъ Ишуа Бентамъ, нѣма да си отидатъ, докато не го видятъ, — доложиха на царя. Ишуа Бентамъ излѣзе тогава и остана дълго при тѣхъ. Говори имъ хубави думи и приятески се раздѣли съ тѣхъ. Тѣ си отидоха радостни и доволни.

Отъ тоя день предъ царскитѣ порти всѣка сутринъ се събираше голѣма тѣлпа, която всѣки день се увеличаваше и търпеливо чакаше своя любимъ Ишуа Бентамъ, когото народътъ зовѣше свой спасителъ и учителъ. Тѣ не си отиваха, докато Ишуа Бентамъ не идваше при тѣхъ.

Веднажъ единъ отъ царедворцитѣ покани царя да погледне презъ прозореца и да види, що става тамъ.

— Господарю, погледнете, — рече той.

Царьтъ погледна и остана изненаданъ. Цѣлата царска улица бѣше задрѣстена. Такова нѣщо той не очакваше.

— Какво значи това?

— Чакатъ Бентамъ, Ваше Величество.

— Но какъ, това е целиятъ ми народъ.

— Народътъ е готовъ да трѣгне следъ Бентамъ, стига той да пожелае това.

— Но тогава ние сме въ голѣма опасностъ!

— Опасността ни грози отдавна, Велики Господарю.

— Може би отъ този часъ, откогато Бентамъ излѣкува първия боленъ, моята дъщеря — Земру-за.

— Точно така, Велики Господарю! Ние сме безсилни както сж безсилни снѣговетѣ, когато настѣпи пролѣтътъ.

— Ти забравяшъ, че ние имаме войни, съ които храбро ще се сражаваме въ нужда.

— Нека само да опита Господарьтъ ми, да опълчи народа си срещу Ишуа Бентамъ.

— Какво искашъ да кажешъ съ това?

— Това, че усилията ни ще бждатъ напраздни, че държавата на Зиновий е въ опасностъ.

— Мълчи, или ще опиташъ мечъ ми, азъ не ще оставя да се покажи моята сила и да се тѣпче моето достойнство

Царьтъ излѣзе отъ царската зала и отвори широкото крило, кждето той можеше да застане лице съ лице съ своя народъ. И народътъ веднага го забеляза и почтително му отдаде почитъ.

— Какво чакашъ, народе? — попита той.

— Чакаме Ишуа Бентамъ, нашия спасителъ и учителъ.

— Защо го искате?

— Да го видимъ и да го послушаме, той е нашъ учителъ, нашъ спасителъ, когото ние ще следваме докрай.

— Но какво направи той повече отъ вашия царъ, та сте трѣгнали като стадо подиръ чужденеца?! . Не ли въ моята страна живѣете, и моята страна ви храни! Какво искате, робски народе, — съ коравъ гласъ каза той.

Народътъ за мигъ притаи дѣхъ. Но следъ тоя мигъ, който бѣше равенъ на вѣчностъ, народътъ се опомни, съвзе се, люшна се като развълнувано море и въ единъ гласъ рече:

— Царю, твоитѣ рѣце били ли сѣ схванати нѣкога?

— Не.

— Когато тѣ бждатѣ схванати и бждатѣ излѣкувани, тогава ти ще разберешъ, кой е Ишуа Бентамъ.

— Царю, билъ ли си лишенъ отъ зрение, следъ като двадесет години си гледалъ Божия свѣтъ?

— Не.

— Когато изгубишъ здрението, тоя небесенъ даръ, ти ще разберешъ, кой е Ишуа Бентамъ.

— Като те погубятъ и останешъ безъ нищо, тогава царю честини ще разберешъ, кой е Ишуа Бентамъ, когото ние ще следваме презъ вѣ коветѣ! . .

— Смъртъ, — изрева разгнѣвениятъ фараонъ, — смъртъ на всички ви смъртъ и на Бентама, това е бунтъ, това е анархия, смъртъ на всички!

Цѣлиятъ дворець сѣ тресѣше отъ неговия викъ и заплаха, които се смѣсваха съ шума на оржжията, съ които царскитѣ хора бѣха въоржжени.

Така въ Египетъ, въ тая могща и старинна империя избухна война, така въ страната на най-жестокия фараонъ съ каменно сърдце пламна първата гражданска война. Почитателитѣ на Ишуа Бентамъ бѣха безбройни, но и тия на фараона, богато платени войници не бѣха малко. Предстоеше имъ неравна борба, страшна и безчовѣчна.

Мрачна и тъмна нощта се спусна надъ Египетъ, страната на насилието и грѣха. Разединенъ народътъ очакваше съ трепетъ кървавата зора, която щѣше да залѣе страната съ невинна кръвъ.

Царскитѣ дворець потъна въ страхотно и мрачно мълчание. Нощта бѣше гъста и тъмна.

Само въ стаята на принцесата Земру-За бѣше свѣтло, тихо и лъчезарно. Тя знаеше всичко, което бѣше станало и това което се готвѣше. Знаеше и нѣщо повече, което не бѣше тайно за нея и за Бентамъ, който виждаше всичко.

Спокоенъ и невъзмутимъ той дочакваше великия мигъ, когато неговата мисия въ страната на Зинобий ще бжде свършена и той ще отпѣтува за своята страна или за друга, кждето не наказваха както въ страната на фараона, не поробваха душичѣ на хората.

Когато зората на новия день обагри хоризонта и свѣтла ивица освѣти изтока, младата принцеса безшумно напустна своята стая и още по-безшумно влѣзе въ стаята на баща си, кждето го завари готовъ за кървавия день.

— Какво те носи въ тоя раненъ часъ при менъ, дѣще?

— Дойдохъ да се сбогувамъ, Велики повелителю!

— Какво значи това?

— Позволете ми да кажа нѣщо.

— Кажи, Земру-За.

— Царю, — развълнувано рече тя и въ нейния гласъ се чуваше гласътъ на цѣлия народъ.

— Вашия животъ висѣлъ ли е нѣкога на косъмъ?

— Не, рече той.

— Тогава Вие не знаете, кой е Ишуа Бентамъ, но азъ го познавамъ, и ако Вие заповѣдате днесъ да убиятъ Ишуа Бентамъ и неговитѣ хора да знаете, че първата жертва ще бѣде Вашата дъщеря, младата царкиня Земру-За. Заклевамъ ви се въ това.

Фараонътъ Зинопий-Ра гледаше изуменъ. Крѣвта му бѣше замръзнала въ жилитѣ, нѣкой сякашъ го нарани съ мечъ, неговото сърдце спрѣ своя ходъ. Уплахата бѣше страшна свѣткавична като отрова и той падна безжизнено въ ржцетѣ на дъщеря си. Притекоха се царедворцитѣ и дадоха първа помощъ.

Когато следъ нѣколко мига принцесата се наведе надъ него той едва чуто рече: „Искамъ да видя Ишуа Бентамъ!“ А той чакаше, защото знаеше, какво ще стане. Той влѣзе веднага при фараона. Новиятъ день настѣпи победоносно, слънцето нахлу въ царската стая. Зинопий-Ра отвори очи и позна Ишуа Бентамъ. Повика първия си царедворецъ и му каза: „Отменете заповѣдта! Нито капка крѣвъ не ще се пролѣе вече въ моята страна“.

И въ тоя мигъ по-безшумно отъ пролѣтния зефиръ Ишуа Бентамъ изчезна. Когато принцесата го потърси на неговото мѣсто нѣмаше никой. Той бѣше видѣлъ възкрѣсналия за новъ животъ фараонъ Зинопий, той бѣше чулъ шума на топещия се ледъ въ неговото сърдце. Задачата му бѣше свършена, неговото присѣствие излишно. Защото фараонътъ Зинопий нѣмаше вече да подписва страшни присѣди.

Последниятъ, когото Бентамъ трѣбваше да излѣкува, бѣше Зинопий. И фараонътъ го позна, защото бѣше усѣтилъ смъртта, бѣше усѣтилъ и живота, и въ тоя свещенъ мигъ той видѣ лжчитѣ на новия день. Тихо той рече.

— Ишуа Бентамъ, и азъ те познатъ!

Дълбоко въ душата си той отдаде право на народа, който не можеше да не следва Бентама презъ вѣковетѣ.

Отзиви, вестии, книгописъ

Историчната художествена изложба на Емануилъ Ракаровъ. Богомилството въ картини.

Въ нея сж изложени всичко 100 картини изъ старобългарската история. Тѣ сж цененъ приносъ къмъ българското изкуство. Пръвъ Гюдженовъ се опита да възпроизведе въ картина богомилското движение съ известната си картина „Изгарянето на българина богомилъ Василий въ Цариградъ“. Сега Ракаровъ излиза съ петъ картини съ сюжети изъ живота на богомилитѣ. Тѣ сж: „Попъ Богомилъ говори на народа“; „Богомилско събрание“; „Мжчение на богомилитѣ“; „Византийскиятъ императоръ кани Василия да се откаже отъ своето учение, за да го помилва“; „Изгарянето на Василия“.

Богомилството е най ценното, което българинътъ е далъ на другитѣ народи. Великитѣ идеи, които събудиха Европа: „свобода, равенство, братство“, сж дадени отъ богомилитѣ.

Все повече си пробива пътъ една правилна оценка и правилно схващане на богомилското движение.

Богомилското движение и печатътъ.

Въ в. „Зора“ отъ 1. VI. т. г. срѣщаме статия отъ Трифонъ Куневъ съ заглавие; „Величието на България“. Въ статията между другото се говори за богомилството по следния начинъ:

„Величието на България — това е непобедимиятъ духъ на българина, който направи още въ 12. вѣкъ България огнище на общочовѣшка култура и запали чрезъ богомилството цѣла Европа въ борба срѣщу робството, мракобѣсието и срѣдновѣковното безправие. Това, което нашата родина даде на цивилизования свѣтъ, като роди голѣмата идея за свободата — предтеча и създателъ на албигойството и реформацията — трѣбва да се знае и да се съзнае“.

Чужденци на Изгрѣва

Напоследъкъ нѣколко чужденци посетиха Изгрѣва. Единъ отъ тѣхъ, немецъ, живущъ въ Швейцария, който изучава космичнитѣ лжи, така каза за паневритмията; „Въ днешната дисхармонична епоха въ паневритмията чувствувамъ изразена космичната хармония. Музиката на паневритмията е необикновена. Чрезъ музиката и движенията на паневритмията се изразяватъ и предаватъ космичнитѣ енергии. Тѣзи упражнения обновяватъ, освежаватъ и възродяватъ човѣка. Тѣ ме свързаха съ космичнитѣ енергии, и азъ добихъ ново прозрение за нѣщата“.

„Ново послание на слънцето“ отъ група ученици на Всемирното Братство. Цена 1 лв. Доставя се отъ Руси Сжбевъ, Изгрѣва, София, 13. Въ тая брошура накратко е характеризиранъ днешниятъ моментъ като преходна епоха къмъ новото, което иде и се излага накратко духътъ на новата култура.

Сжщата брошура излѣзе въ Бѣлградъ и на хърватски съ заглавие: „Nova poruka sunca“.

Сигнали — отъ Г. Томалевски. Издание Хемусъ, 1940 г., стр. 174, ц. 35 лв.

Това е новъ томъ есета отъ Томалевски. Като добъръ есеистъ ние го познаваме още отъ книгата му „Човѣкъ, Природа и Богъ“, излѣзла преди нѣколко години. Въ това ново съчинение сж изнесени есетата: Съ кербана на вѣковете. Човѣкътъ — епизодъ и човѣкътъ — сждба. Въ лабиринта на човѣшката душа. Човѣкътъ, когото обичаме. Исусъ отъ Назаретъ. Неизвестнитъ ржце. Наука и Индустрия. Полюси въ изкуството. Изкуството да слушаме Славянската стихия.

Самитъ заглавия говорятъ твърде добре за засегнатата материя. Голѣмитъ и малки въпроси на живота еднакво интересуватъ Томалевски. И той не ги разглежда както много други есеисти, ей тъй, само, за да освѣтятъ въпроситъ. Въ погледа на Т. има опредѣлено становище, въ свѣтлината на което се разглеждатъ нѣщата. Т. има богата научна ерудиция, житейска опитностъ и критиченъ погледъ къмъ събитията на живота, безразлично въ коя областъ се развиватъ тѣ. Затова есетата му сж свежи, богати, смислени. Него не го задоволяватъ обикновенитъ схващания. Той дири друго, туй, което остава скрито отъ погледа на обикновения човѣкъ, ученъ, художникъ. Той намира това „друго“ между редоветъ на всестранното човѣшко творчество. Намира го въ новитъ импулси и учения въ науката — въ ония нови насоки, които разширяватъ кръгозора на научния погледъ и даватъ на човѣка възможностъ да надникне въ свѣта на трансцендентното, на духовната страна на живота, на природата. Въ нея се крие самата истина, която е и сжщността на всѣко познание и смисълъ на всѣки животъ. Животътъ, тъй както се изразява на земята днесъ съ своитъ цели, прояви и насоки, представя обектъ за Томалевски, който изнасяйки всички тѣзи страсти, показва злото въ него и се добира до ония предпролѣтни трепети въ въздуха, които сж „Сигнали“ за нѣщо ново, за нова пролѣтъ, новъ животъ, новъ смисълъ.

Топло препоръчваме на всички тази нова книга на Г. Томалевски, тѣзи „Сигнали“ на идващото ново.

Нитче — Хайнрихъ Манъ — т. III отъ Библ. „Безсмъртни мисли“. Изд. Свѣт. Славянски. Цена 60 лв. И този трети томъ, въпрѣки времената, въ които живѣемъ, е сжщо така изящно издържанъ и прави честъ и на издателя, и на българската книга. Както излѣзлитъ вече книги отъ тази библиотека, Русо и Волтеръ, сжщо и Нитче е представенъ вѣщо отъ ржката на Хайнрихъ Манъ — сбито, безъ гротески, честно. Всѣки уменъ човѣкъ може да се ползува твърде много отъ тази книга, па макаръ и да не сподѣля възгледитъ на Нитче. Изобщо цѣлата тази библиотека се посрѣща съ възторгъ.

Д-ръ Ел. К.

LES PETITES IMPULSIONS DE L'AMOUR

Lorsqu'on lit les journaux de Noël ou de Pâques, on y trouve d'admirables choses sur le Christ et son enseignement. Tout le monde reconnaît cependant que, malgré ces superbes écrits, l'enseignement du Christ reste toujours inappliqué sur la terre. Non que l'on n'ait rien fait au sujet de cette application, mais ce qui a été fait a plutôt un caractère préparatoire. On pourrait dire en général que les deux mille ans qui se sont écoulés depuis l'avènement du Christ ne sont qu'une période de préparation qui précède la véritable application de son enseignement. Les gens religieux font souvent mention du mot „salut“. Ce mot convient à la culture chrétienne des deux mille ans passés. Pendant ce temps beaucoup ont été sauvés — de la manière dont on sauve ceux qui se noient. Mais la question du christianisme ne se résout pas par ce sauvetage. Il ne suffit pas à l'homme des passer par le processus du sauvetage pour devenir chrétien. Pour devenir tel, il faut qu'il apprenne. Après avoir été délivré, sauvé, il faut qu'il ait des conditions lui permettant de travailler. Presque tous cependant considèrent la doctrine du Christ non comme un enseignement mais simplement comme une religion ordinaire. Un des dogmes de cette religion est que le Christ est mort pour les pécheurs, pour expier leurs péchés. Mais ceux pour qui le Christ est mort et dont il a racheté les péchés ne prêtent pas la moindre attention à ses paroles et continuent au contraire à lutter entre eux, à se battre dans des guerres fratricides. Bien des faits prouvent que non seulement les gens ne comprennent pas l'enseignement du Christ mais qu'ils n'ont même pas une claire idée de Lui. C'est ainsi que les journaux avaient donné — il y a de cela assez longtemps — un portrait du Christ, l'oeuvre d'un certain artiste peintre. Mais si on ne lit pas, au bas, que c'est le Christ, on peut très naturellement le prendre pour quelque chef d'armée. Jusqu'à présent du moins on remarquait dans les tableaux quelque chose de plus délicat, de plus féminin; mais dans ce portrait, ce qui frappe tout de suite, c'est l'expression extraordinairement rude du visage. C'est très probablement ainsi que certaines personnes se représentent le Christ que tous les peuples chrétiens, et particulièrement ceux qui sont en guerre, invoquent pour qu'il leur donne la victoire. Mais quelle serait la situation d'un père — surprenant ses dix fils en train de se battre au sujet du patrimoine dont chacun prétend s'arroger la plus grosse part. Il les trouve ayant la tête fendue, les mains et les pieds cassés. Que dira-t-il ce père? Sera-t-il content de ses fils?

Tous les hommes sont maintenant partagés en deux grands camps. Les uns ont des sympathies pour ceux que l'on appelle les démocraties — Anglais et Français alliés; et les autres, pour l'Allemagne et la Russie. Mais la question est de savoir quelle cause est juste. Juste est la cause de ceux qui travaillent pour toute l'humanité. Il y a quelques mois, les journaux reproduisaient un article d'un archevêque anglais. Il y reconnaît que, par

les traités de paix, les Anglais ont commis une grande faute qu'ils sont tenus de réparer. Nous sommes le peuple le plus riche, dit-il, et voilà pourquoi nous devons faire quelque chose pour l'humanité. Nous n'avons besoin de rien, aussi faut-il que nous cessions d'opprimer les autres peuples. Si nous continuons à les opprimer, nous ne devons nous attendre à rien de bon. Ce sont à peu près textuellement les paroles d'un Anglais qui ose reconnaître les fautes de son peuple. Et il prédit un sombre avenir à l'Angleterre si les Anglais ne réparent pas leurs fautes. Un grand nombre d'Anglais cependant ne croient pas aux prédictions de leur compatriote, se berçant de l'illusion que rien n'est en état de porter atteinte à l'Empire Britannique.

Il faut qu'il y ait dans chaque nation des gens animés d'un noble courage, qui dénoncent les fautes des hommes d'Etat. D'un autre côté, il est nécessaire de faire ressortir les précieuses qualités qui distinguent tous les peuples, parce qu'ils sont dignes d'être imités. Pour acquérir les bonnes qualités d'un peuple, il faut l'aimer. Par exemple, si quelqu'un veut acquérir l'honnêteté, il doit aimer les Anglais. S'il veut devenir laborieux, il doit aimer les Allemands. *L'Allemand est extrêmement laborieux.* Quand on le charge de quelque travail, il le fait consciencieusement et à temps, sans qu'on ait besoin de le surveiller. Si quelqu'un veut développer son sentiment religieux, il doit aimer les Slaves, spécialement les Russes. S'il tient à devenir un homme d'un commerce agréablement distingué, il doit aimer les Français.

Les peuples sont les organes distincts de l'humanité. Et le plan Divin s'exprime de façon particulière en chaque peuple. La tâche des peuples d'aujourd'hui est d'être en coordination avec ce plan Divin. Tous s'uniront alors et formeront un tout. A l'avenir il n'y aura qu'un peuple qui comprendra toute l'humanité — un sage et grand peuple.

Les souffrances par lesquelles nous passons aujourd'hui, quelque pénibles qu'elles soient, sont une préparation pour l'avenir. Un jour, quand nous en saisirons le sens, nous les apprécierons et remercierons le Ciel d'avoir eu à les subir. C'est par la souffrance seulement que nous pouvons comprendre ce qu'est le sacrifice, sur lequel repose toute notre vie. Et de fait, si la brebis ne se sacrifiait pas pour nous, pourrions-nous vivre? Si le blé, les arbres fruitiers ne se sacrifiaient pas pour nous, nous serait-il possible de vivre? Si l'air, l'eau, la lumière et mille autres biens encore ne se sacrifiaient pas pour nous, quel progrès ferions-nous? Tout est sacrifice dans le monde, tout est soumis à la loi du sacrifice de soi-même. Dans le sacrifice cependant les choses et les êtres ne disparaissent pas — ils se métamorphosent, ils passent par une série de transformations afin de venir en aide à la vie de ceux pour qui ils se sont immolés.

L'exemple le plus parfait du sacrifice nous est donné par le sublime sacrifice de Dieu. Il nous a comblés de tous les biens, et malgré cela on n'entend partout que des paroles de mécontentement, des murmures. Tous murmurent contre Dieu, mais Il prend patience et aide toujours. Nous ne pouvons même pas nous représenter combien est sublime la longanimité de Dieu.

A y regarder sérieusement, tout ce dont les gens sont mécontents et qui les porte à murmurer représente différents moyens de nous faire connaître Dieu. Les maladies, par exemple, ne viennent que dans le but de

nous faire connaître Dieu. Dès que vous êtes malade, efforcez-vous de Le reconnaître derrière la maladie. Du moment que vous Le reconnaissez, la maladie disparaît. Si vous reconnaissez Dieu au sein de votre richesse, vous deviendrez généreux et apprendrez à donner. Si vous ne Le reconnaissez pas, votre coeur se fermera et vous ne serez qu'un piteux avare qui ne sait que faire de sa fortune. Si vous êtes instruit et que vous reconnaissiez Dieu dans votre science, vous réaliserez vos idées pour votre bien et pour le bien de tous.

Quoique tout nous prouve que Dieu se manifeste en tout et même là où il nous est le plus difficile de Le reconnaître, on prêche cependant encore toujours que Dieu se trouve au Ciel. Et avec cela, on se fait du Ciel une idée tellement matérielle ! Il va s'en dire qu'il ne nous appartient pas de réfuter ces points de vue — c'est ce que les gens ont compris dans le passé et c'est ce qu'ils ont pu dire. Il est important aujourd'hui que l'homme saisisse la sainte présence de Dieu dans la vie et qu'il Le reconnaisse dans toutes ses manifestations. Il est important qu'il voie comment son auguste Esprit travaille dans le monde. Parce que le beau, le grand dans le monde, autant dans le passé que dans le présent, est l'Esprit. Et quand on admire le passé, quand on en rappelle toutes les belles choses, on ne doit pas oublier que ces belles choses sont le résultat du travail de l'Esprit. Ce qui est grand, sublime dans le monde, c'est l'Esprit. Quand l'Esprit est présent dans la pensée de l'homme, il lui semble avoir des ailes, il se sent inspiré. Une agréable lumière émane de lui. Lorsque l'Esprit travaille dans le coeur de l'homme, il se sent puissant, animé de sentiments élevés, et prêt à tout faire. De son coeur sort une chaleur agréable qui réchauffe tout autour de lui. Rien n'est impossible à cet homme. La force de l'Esprit pénètre également sa volonté et il est disposé à tout accomplir avec joie et abnégation, même les choses les plus difficiles qui se dressent sur sa route.

Par le nouvel enseignement, on sous-entend la venue de l'Esprit. L'Esprit vient travailler dans nos intellects, Il vient nous donner cette lumière qui seule nous aide à donner une juste solution à toutes les questions : personnelles, familiales et sociales. C'est de Lui que proviennent ces petites impulsions de l'amour qui paraissent dans l'intellect, dans le coeur et la volonté de l'homme. Et nous devons être particulièrement sensibles précisément à ces petites impulsions de l'amour, parce que c'est ce qui nous sauvera des inconvénients de la vie. Si les gens écoutaient et suivaient ces petites impulsions, 90% au moins de leurs affaires s'arrangeraient. Mais quand vient la petite impulsion, l'homme la repousse en disant : ce n'est pas ce que j'attends. Il s'attend à recevoir quelque chose de grand, de grandiose sans supposer que la petite impulsion renferme en soi le Divin.

Prêtez grande attention aux petites impulsions de l'amour parce que c'est par elles que l'Esprit travaille à l'élévation de votre âme.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)

отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

„ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ“

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Продължава се подписката за
ЧЕТИРИНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА
на сп. ЖИТНО ЗЪРНО
която почна отъ януарий 1940 година

Абонаментътъ остава и занаяпредъ 80 лв.—най-малкиятъ за тоя родъ списания.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ постоянно се стреми да подобри списанието, да обогати неговото съдържание. То, обаче, разчита на подкрепата на своитъ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитъ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ поне едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Това е една благородна работа, която и тѣхъ ще възнагради.

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новото Учение, спомага за насаждане на новото семе, което Сѣячътъ така обилно прѣска.

Всичко се изпраща на адресъ: „Ж И Т Н О З Ъ Р Н О“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597

Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „J I T N O Z E R N O“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
